

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

IN DE OUDE MIJN

15 cent.

De man stak langzaam de handen op.

No. 1231.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

IN DE OUDE MIJN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

EEN GEVAARLIJKE ONTDEKKING.

Het was omstreeks acht uur in den morgen, toen Raffles en Henderson bijna tegelijkertijd ontwaakten in hunne respectieve kamers, naast elkander gelegen, van een tweede rangs hotel in het noordwesten van de stad New-York, waar zij zich, met Charles Brand, hadden doen inschrijven als toeristen.

Raffles kwam onmiddellijk, bijna op dezelfde seconde, tot het besef van de werkelijkheid, namelijk dat hij zich in de stad New-York bevond, en daar pas een schokkend avontuur had beleefd, maar de reus had eenigen tijd nodig, alvorens hij goed begreep, dat hij niet in zijn eigen bed te Londen lag, in de ruime, heldere kamer boven de garage, en dat het nog pas weinige dagen geleden was, sinds John Raffles met hem en mijnheer Brand per duikboot naar Amerika was vertrokken.

Ja, men leefde tegenwoordig wel snel! Zoo luidde de overpeinzing van den braven kerel, toen hij zich oprichtte, zijn krachtige ledematen uitrekte, en een blik wierp in de richting van het tweede bed in de kamer, waar Brand nog altijd gerust sliep.

Zijn blozend gezicht vertoonde een vreedzame uitdrukking, en Henderson maakte bij zichzelf

de opmerking, dat dit leven vol gevaarlijke avonturen den jongeman weinig of niets veranderde — het was nog altijd hetzelfde rimpellooze, ronde gelaat, als van een knaap.

Het was alsof Brand gevoelde dat er strak naar hem gekeken werd, want ook hij werd juist wakker, en wreef zijn oogen uit, met den uitroep:

„Je had mij eerder moeten wekken, Henderson! Ik geloof, dat wij ons verslapen hebben!”

„Mijnheer Brand, ik ben zelf pas wakker.” zoo verontschuldigde de reus zich. „Het wordt een mooie dag geloof ik, zal ik het bad voor u laten volloopen?”

„Dat is een prachtig denkbeeld, vriend James! Maak het eerder koud dan warm — ik heb een verfrissing nodig!”

Een oogenblikje daarna plaste het frissche water in de porceleinen kuip, in de kleine badkamer, die bij de slaapkamer behoorde, en toen ging de tusschendeur open, en Raffles vertoonde zich op den drempel reeds bijna gekleed.

„Maak wat voort, Brand!” zeide hij, na den jongeman goeden morgen te hebben gewenscht. „Het is een prachtige dag, en ik ben voornemens een klein uitstapje te maken.”

„Met onze auto?”

„Slechts voor een gedeelte! Ik wil de duikboot eens aan den tand voelen! Onze brave Bruinvisch heeft een zeer groot bedrag aan boord, afkomstig van mijn kleine ondernemingen in deze stad, en ik wilde den buit liefst zoo spoedig mogelijk naar een veiliger plek overbrengen. Wel ben ik niet bevreesd, dat men haar schuilplaats zoo spoedig zal ontdekken, maar het is beter wanneer het goud en de juweelen worden geborgen op de plaats waar zij behooren.”

„Dus wij gaan Amerika verlaten?”

„Niet voorgoed! Zoodra wij dit werk verricht hebben, keeren wij terug — er valt hier nog wel wat meer te doen! Heb ik je al gezegd dat ik hier een winter wil afwachten, en dan eens gaan zien, hoe men het in Alaska maakt?”

„Nee, dat is geheel nieuw voor mij!” antwoordde Brand verbluft. „Ik meende dat je Afrikaansche plannen had voor van den winter!”

„Indien ik ze gehad heb — dan kom ik daar weer van terug, Brand. Alles welbeschouwd is de winter er om als winter behandeld te worden, en in Afrika is het doorlopend snikheet! Maak voort — je zult mij vinden in de ontbijtzaal.”

Terwijl Brand in het koele water rondspartelde, dacht hij na over de plannen van Raffles.

Hij voor zich kon zich zeer wel vereenigen met het voornemen van zijn vriend, om een tochtje met de Bruinvisch te gaan maken. Het zou verrukkelijk zijn op de open zee, aan boord van dat betrouwbare vaartuig, dat slechts behoefde onder te duiken om beschermd te zijn zelfs tegen de hevigste stormen.

Hij kleepte zich snel aan, Henderson baadde zich op zijn beurt, en een kwartier later waren allen vereenigd aan de ontbijttafel, in de groote, ruime eetzaal.

Het viel hier moeilijk, te praten over de zaken die hen hadden hier gebracht, want er zaten veel gasten.

De drie mannen ontbeten haastig. Brand ging de auto halen, die Henderson omstreeks een week geleden gekocht had, op aanwijzing van Raffles, deze zelf nam achter het stuurwiel plaats, en de zoogenaamde touristen, die nog niet eens zoo lang geleden zulk een buitengewoon groot aandeel hadden gehad in den strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, reden de stad uit, alsof zij louter voor hun plezier een toertje gingen maken.

Maar in een der voorsteden sloeg Raffles enkele zaken in, die hij meende noodig te kunnen hebben, zooals verduurzaamde levensmiddelen, en melk in bussen, benevens nog wat munitie,

en toen reed de auto weer verder, en hield pas stil in het badplaatsje Portland.

Hier werd de auto gestald, Henderson nam de zwaarste kist op zijn nek, de beide andere mannen belastten zich met de andere inkoop, en toen trokken zij uit de reeds vrijwel door de gasten verlaten badplaats in de richting van de kust.

Zij volgden gedurende bijna twintig minuten een vrij goeden weg, maar verlieten dien plotseling, aan den voet van een lange helling, begroeid met kort gras en onkruid, die voerde naar een soort van tafelberg, en deze helling begonnen zij te beklimmen en zij deden dat zonder eenige getuige, als men tenminste de krijschende zeemeewuven wil uitzonderen, want voor het overige was er heinde en ver geen levende ziel te bespeuren.

Het landschap was hier ook weinig aantrekkelijk.

En dat was geen wonder, want de drie mannen bevonden zich hier op het gebied van een reeds jaren geleden prijs gegeven mijn, die volkomen was uitgemergeld.

Maar overal lagen nog de overblijfselen van wat vijftig jaren geleden nog een bloeiend bedrijf was geweest — verroeste rails, gebroken kipwagentjes, stukken van een vliegwiel, ledige petroleumblikken, en voorts allerlei afval, zwart, of verroest, en bijna steeds overwoekerd door het onkruid, dat hier welig uit den grond rees.

Zoodra de drie mannen boven aan de helling waren, konden zij zich buiten ieders gezicht rekenen, want de vlakte begon hier langzaam weder naar de zee te dalen, en aan de kust was de helling zoo steil, dat er aan een beklimming volstrekt niet te denken viel.

Op het eerste gezicht leek het volkomen onmogelijk, dat hier ergens in de buurt een duikboot verborgen kon zijn, want de branding sloeg met daverend geweld tegen de verraderlijke klippen, en de eerste bruikbare inham was op zijn minst een paar uur gaans verder naar het zuiden.

Er was er wel een in het zuiden, die veel dichterbij lag, maar die was ook weder volkomen ongeschikt voor het verbergen van een vaartuig als de Bruinvisch was.

En toch was het zoo — toch zouden de drie mannen binnen tien minuten hun schip kunnen bereiken.

Zij liepen, nu en dan omziende, om zich te overtuigen dat zij niet gevolgd werden, regelrecht toe op een boschje verward kreupelhout, drongen er in door, en bereikten wat vroeger het gebouwtje was geweest, of liever het afdak op

palen, hetwelk de groote hijschschacht beschermde van de verlaten kolenmijn.

Alles was hier in puin gevallen, gebroken, verroest.

Toch waren er nog overblijfselen te zien van de groote windas, en het lifthuis.

De drie mannen wachtten hier eenige oogenblikken en luisterden aandachtig, maar er viel niets te hooren dan het doffe gedonder van de branding op de kust, en het krijschen der talrijke zeemeeuwen.

Een oogenblik daarna waren zij, nadat Henderson zijn vrachtje en de overige bagage aan een sterk touw had afgelaten, over den rand van de schacht geklauterd en zetten na elkaar den voet op de sport van de bovenste der zeven en twintig ladders, die langs de loodrechte wanden van deze hoofdschacht naar beneden voerden.

De stijlen van de lift waren nog wel te zien, maar de lift zelve was reeds lange jaren geleden gesloopt.

De ladders, goed geteerd, waren nog uitstekend bruikbaar, en konden zelfs het zware gewicht van Henderson dragen. Iedere ladder rustte op een soort van portaaltje, waar men desnoods even kon uitblazen.

Omstreeks een kwartier later stonden de drie mannen bij elkander op den bodem van den put, die op die plek bijna tien meter in doorsnede mat. Er kwamen verscheidene gangen op uit, maar Raffles wist wel dat hij zich niet meer kon vergissen, nu hij reeds twee of drie malen denzelfden weg had afgelegd, naar het onderaardsche meer, waar de duikboot veilig voor anker lag.

Daar het hier beneden stikdonker was, hadden de drie mannen hun zaklantaarnen doen ontgloeien en zij wilden reeds de gang binnengaan, die naar het onderaardsche hol voerde, toen Raffles plotseling een onderdrukte kreet slaakte, die de anderen onmiddellijk weer deed stilstaan.

„Wat is er?” vroeg Brand, een weinig verschromt.

In plaats van te antwoorden bukte Raffles zich, en nam iets van den grond, hetwelk hij Brand liet zien.

Het was een sigarettenpeukje.

Brand keek er een oogenblik verbaasd naar, en vroeg toen:

„Waarom laat je me dat zien, Edward! Is dat zoo iets bijzonders?”

Er lag een zeer ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij ten antwoord gaf:

„Ja, Brand, iets heel bijzonders! Rook jij deze soort sigaretten?”

Brand behoefde slechts een enkelen blik op het rolletje tabak te werpen, om zich te overtuigen

dat hij deze soort zeker nimmer in zijn leven had gerookt.

„Jij dan Henderson?”

„Ik rook maar heel zelden sigaretten mylord. Ik houd mij maar liever bij mijn pijp, en dit dunne, verwijfde soort zou ik niet tusschen mijn lippen willen hebben. Bovendien weet ik met besliste zekerheid dat ik hier in deze mijn nooit gerookt heb, geen sigaret, of een pijp of een sigaar, omdat ik altijd nog wat bang was voor mijn-gas, dat misschien zou zijn blijven hangen!”

„Weet je wat dat zeggen wil Brand?” hernam Raffles, Brand strak aanziende bij het licht van zijn lantaarn.

„Je bedoelt natuurlijk, dat er hier, behalve wij, nog andere lieden zijn geweest!” riep Brand ontgaan uit. „Maar — is het onmogelijk, dat die sigaret achtergelaten kan zijn door — door mijnwerkers?”

Raffles haalde ongeduldig de schouders op, en antwoordde:

„Vertel toch niet zulke dwaasheden, Brand! Zie je niet dat dit peukje nog zuiver wit is? Geloof je dat dat het geval zou zijn met een sigaret, die vijftig jaren op den bodem van een mijnschacht heeft gelegen, waar het vochtig is, en waar wij herhaaldelijk heen en weer hebben geloopt? Heb je er ooit van gehoord dat mijnwerkers van een halve eeuw terug, sigaretten rookten? Is het je bekend dat er buitengewoon zware straffen stonden op het rooken in de mijnen?”

„Je hebt gelijk — ik heb een domheid gezegd!” stotterde Brand. „En als iemand van ons drieën het kan hebben achtergelaten bij ons laatste bezoek, dan...”

„Ik weet met de meest volkomen zekerheid dat dit niet gebeurd is!” antwoordde Raffles ernstig. „Dit is een sigaret van Fransche tabak, een model dat wij geen van beiden ooit rooken. Er zit niet eens een mondstuk aan! en als je soms niet overtuigd mocht zijn, hier...”

Raffles had haastig een paar stappen opzijde gedaan, en schopte met den voet tegen een aluminium keteltje, dat daar in het midden op den bodem lag.

„Wil je soms zeggen dat dit ding hier was voor wij hier eergisteren kwamen?”

„Heel zeker niet!” antwoordde Brand. „Wij hebben toen nogmaals den bodem met de grootste zorgvuldigheid doorzocht. Weet je wel dat wij het niet eens waren over den aard van het gesteente? Wij hadden beslist het keteltje moeten zien als het er toen geweest was.”

„Het verheugt mij dat je nu overtuigd bent, Brand!” zeide Raffles droogjes. „Aluminium

eetgerei bestaat nog pas een jaar of dertig, en het staat als een paal boven water, dat deze mijn minstens vijftig jaren geleden verlaten werd. Ik heb er een speciaal onderzoek naar ingesteld. Om kort te gaan — wij zijn niet de eenigen, vrienden, die deze mijn bezoeken, en ik behoef jullie zeker niet te zeggen, wat dat te beteekenen kan hebben. Onmiddellijk naar beneden — en de hemel geve dat wij onze Bruinvisch nog op dezelfde plaats aantreffen!”

Zonder dat er nog een woord gewisseld werd, snelden de drie mannen zoo vlug zij konden voort over de langzaam dalende mijngang, zorgdragend, niet te struikelen over wat daar op den bodem nog lag aan verwrongen rails, en verroeste, ijzeren dwarsliggers.

Zij kwamen aan een viersprong, maar zij kenden den weg, en aarzelden geen oogenblik om verder te gaan. Zij gingen een lange, steeds dalende gang af, die een flauwe bocht beschreef, en zonder zich af te vragen of zij niet onverstandig deden, zich zoo plotseling te vertoonen, alleen gedreven door de begeerte, zich te overtuigen dat er niets met de duikboot was gebeurd, kwamen zij aan den rand van een meer met rimpelloos, zeer donker water, in een reusachtig hol, waarvan het andere einde niet te zien was.

Op de plek waar de tunnel uitmondde in den rotswand, die dit cirkelvormige meer omgaf, bevond zij zich nauwelijks een halve meter boven de wateroppervlakte en de drie vrienden wisten dat het eb moest zijn, want bij vloed werd de toegang tot de tunnel zoo goed als geheel afgesloten, daar het water dan bijna zes meters diep werd.

En zij slaakten een blijden uitroep van opluchting, toen het licht van hun lantarens flauwtjes weerspiegeld werd in het matglanzende oppervlak van den ronden deksel, die den ingangstoren van de Bruinvisch afsloot.

„Ik wist wel, dat ik hier niemand zou aantreffen!” zeide Raffles. „Ik was alleen maar bevreesd, dat degeen die hier geweest is, de duikboot gezien kon hebben, en een poging had kunnen doen er mee weg te varen!”

„Waarom dacht je hier niemand te vinden?”

„Omdat wij de tunnel reeds ten einde waren gegaan, Brand en het niet denkbaar is, dat nog anderen zich bediend hebben van een duikboot om hier binnen te dringen. Dat zou wel wat al te veel op de schouders van het toeval geladen zijn!”

Wie het dan ook is, die de mijn dezer dagen bezocht heeft, en met welk doel dat ook heeft kunnen geschieden, hij moet langs denzelfden weg zijn binnengekomen als wij het deden, of in

ieder geval van den kant van het land, want het is natuurlijk niet ondenkbaar, dat er nog wel een andere toegangsweg is, behalve de hoofdschacht. Dat is in de meeste mijnen van eenigen omvang het geval, vooral wanneer zij binnenin een berg zijn gelegen. Zoo is het bijvoorbeeld mogelijk, dat men den bodem van de hoofdschacht kan bereiken langs een weg, die maar zeer weinig daalt! Hoe dit ook mag zijn — wij zijn wel verplicht, vrienden, van dit oogenblik af de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, en ik zou zelfs het voorstel willen doen, zoo spoedig mogelijk een andere schuilplaats op te zoeken voor ons kostbaar schip.”

„Zouden het slechts nieuwsgierigen geweest zijn, lieden die hier bij toeval den toegang tot den ouden mijn ontdekt hebben?” vroeg Brand, die allesbehalve gerust was.

„Ik hoop het. Brand — maar ik geloof het niet!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Want hoe anders de aanwezigheid van dat alluminium keteltje te verklaren? Waarom het dan niet weer meegenomen? Ik wil er het mijne van hebben! Wij zullen nog eens terugkeeren en wat nauwkeuriger den bodem van de groote schacht onderzoeken.”

„En de duikboot?”

„Die loopt thans geen gevaar! Zij is ook bijna niet zichtbaar, behalve voor ons, die weten dat wij haar hier moesten zoeken! Bovendien zullen wij het hooren als er onraad is. Komt mede!”

Zij keerden haastig weder terug op hun weg, maar nauwelijks hadden zij den viersprong bereikt, of Henderson bukte zich, en raapte een klein voorwerpje op, dat er uitzag als een gebroken glazen buisje waarin pastilles hebben gezeten.

Het was nauwelijks zoo dik als een potlood, en van onderen rond. In dat ronde uiteinde was een heel klein weinige van een witte stof te zien.

Raffles had zwijgend het gebroken buisje van Henderson overgenomen, die het hem dadelijk had toegestoken, schudde niet zonder moeite het weinige stof dat er nog in het buisje was, op den palm van zijn linkerhand, rook er aan, maakte den top van zijn rechter wijsvinger nat, en bracht een paar van de fijne stofkorreltjes aan zijn lippen.

Toen keek hij nog eens naar het glazen buisje, en zeide op ernstigen toon, zacht sprekend, alsof hij vreesde beluisterd te worden:

„Dat is cocaïne! En als niet alles bedriegt, hebben cocaïnesmokkelaars, misschien ook wel „bootleggers” onze goede, trouwe mijn tot hun verzamelplaats gemaakt.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

HET COCAÏNECOMLOT.

Het bleef een oogenblikje stil, en toen begon Brand:

„Ben je zeker van je zaak, Edward?”

„Volkomen zeker! Dat is cocaïne, zoo zeker als iets! Het smaakt er naar, het heeft er den geur van, het heeft er het uiterlijk van, en het wordt aan de apothekers en drogisten geleverd in buisjes van dit maaksel. Ik kan onmogelijk meer twijfelen — een ellendig toeval heeft deze prachtige schuilplaats doen ontdekken door eenige leden van het gilde, en wie weet is het nog maar pas een paar uren geleden, dat zij hier zijn geweest. Ik ga nog verder — het is zelfs mogelijk, dat zij op dit oogenblik nog in de mijn zijn, waarvan zij de verschillende gangen misschien heel wat beter kennen dan wij! Wij zelven zijn slechts bekend met het onderaardsche hol, vol water, de groote tunnel, dit kruispunt, die mijngang daarginds, die uitloopt op den bodem van den schacht, en de schacht zelve! Maar wie kan ons zeggen waar bijvoorbeeld, deze dwarsgang heenvoert — of die andere, daar juist tegenover? Het tafelland is uitgestrekt, de mijn was groot, en in het binnenste van den berg bevindt zich zeker een waar warnet van gangen, tunnels en schachten, en die er den weg niet weet, en daar verdwaalt, is reddeloos verloren! Bedenk dat er misschien vier of vijf verdiepingen zijn, allen met hun eigen net van gangen, en ook onderling weer met elkander in verbinding staande!”

„Je zult dus zeker onmiddellijk de politie waarschuwen, en dit smokkelaarshol laten uitrooken?”

„Mijn hemel, Brand, wat een haast! Waarom dadelijk de politie er bij gehaald? Waarom niet liever gepoogd, met deze ontdekking ons voordeel te doen? Cocaïne- en dranksmokkelaars zijn meestal zeer welgestelde lieden — en omdat het bovendien meestal schurken zijn van de ergste soort, slaan wij twee vliegen in een klap, als wij hen gaan bestrijden!”

„Nu, dan wenkt ons een lachende toekomst!” merkte Brand sarcastisch op. „Vechten in een mijn, die wij niet kennen, tegen een veelvoudige overmacht van bandieten, die even spoedig klaarstaan met hun revolver als een kellner met een vlammetje!”

„Je moet het niet zoo donker inzien, Brand!” hernam Raffles glimlachend. „Wij zullen eerst een behoorlijk veldtochtsplan opmaken, waarbij verrassingen zijn uitgesloten, en om te beginnen

is het noodzakelijk, de omgeving eens zeer nauwkeurig te gaan opnemen. Spoedig weder naar onze duikboot terug, en zee gekozen! Wie weet zwerven er wel kapers op de kust, die hier ergens voor anker willen gaan, en daar kunnen wij ons voordeel mee doen.”

Op dat oogenblik klom er, ergens ver weg, een geluid, alsof er met een stalen voorwerp tegen den wand van een der mijngangen werd geslagen.

Het was misschien een soort van sein, want het werd even later op dezelfde wijze van den anderen kant beantwoord.

En toen klonken er, waarschijnlijk nog op grooten afstand, voetstappen, die duidelijk waarneembaar waren door een zeer natuurlijk acoustisch effect — de klank werd voortgeleid en weerkaatst door het harde gesteente.

„Laten wij vertrekken!” zeide Raffles kortaf. „Het is hier gevaarlijk, op dit punt, vooral nu wij weten, met wie wij te doen krijgen. Het zal noodig zijn, eerst de mijn wat nader te leeren kennen. Voor het oogenblik kunnen wij niets beters doen dan onze duikboot in veiligheid brengen.”

In alleijl en terwijl de voetstappen steeds naderbij schenen te komen, aanvaardden de drie mannen den terugtocht weder, en bereikten spoedig opnieuw het uiteinde van de tunnel, waar zij uitliep op het groote meer binnen in den berg.

Bij het licht van slechts een enkele lantaren stapten zij op het dek van de duikboot, de deksel werd van buiten af geopend, en Raffles daalde het eerst af, teneinde de boot een weinig te doen rijzen, daar het zware gewicht van Henderson haar voldoende zou doen zakken, om het water door de opening naar binnen te laten stroomen!

Binnen tien minuten bevonden allen zich aan boord, en nu doofde Raffles de lantaren, klom een paar treden het stalen laddertje op, en luissterde met de grootste aandacht.

Hij meende heel in de verte verwarde stemmen te hooren, maar het is onder den grond uiterst moeilijk te bepalen, vanwaar eenig geluid klinkt. In ieder geval stond het echter thans vast, dat er zich menschen in de mijn bevonden, en die menschen waren daar waarschijnlijk niet met de beste bedoelingen, te oordeelen naar wat Raffles zooeven ontdekt had.

Het geluid van de stemmen werd flauwer, en hield tenslotte geheel en al op.

Raffles daalde den iadder af, na den stalen deksel zorgvuldig te hebben gesloten, hij liet behoedzaam de watertanks volloopen, en toen de duikboot ongeveer drie meter onder den waterspiegel was, ontsak Raffles het krachtige zoeklicht, dat het water tot op een afstand van een veertigtal meters vrij helder verlichtte. En bij dat licht voer Raffles met de grootste behoedzaamheid onder water voort, stak het ondergrondsche meer in zijn volle breedte over, en vond na eenig wenden den ingang van de tunnel, die hem een tien minuten later bracht aan het uiteinde van de smalle baai, waar hij de lichten doofde, en de boot zeer langzaam weer deed rijzen.

Zoodra het dek een paar centimeters boven water was, draaide Raffles de periscoop naar buiten, keek er een oogenblik door, en wendde zich toen tot Brand, die nieuwsgierig naast hem stond, met de lakonieke woorden:

„Ik geloof dat daar kapers kruisen, voor de baai!”

„Als dat zoo is, dan zijn zij zeer brutaal, Edward, want zij zijn hier nauwelijks twintig mijlen ten noorden van New-York!”

„Maar er komt hier dan ook bijna nooit iemand!” hernam Raffles. „Ik zie drie booten, waarschijnlijk zeer snelle motorbooten, van groot formaat, en die zeer goed zee kunnen houden. Waarschijnlijk komen zij van New Foundland. Men zegt dat Chineesche en Japansche schepen daar in de buurt verschijnen, met een lading opium, morphine en cocaïne aan boord, en dat dan deze soort motorbooten langsij komen, om op open zee de verboden lading over te nemen.”

„En dat ondanks de patrouille-diensten van de Amerikaansche douane?”

„De douaniers doen wat zij kunnen, en zij hebben al menige lading aangehaald, maar zij kunnen nu eenmaal niet overal tegelijk zijn, en de smokkelaars hebben een voortreffelijken inlichtingsdienst. Dat moet ook wel zoo zijn, als wij bedenken dat er nog altijd miljoenen liters sterke drank in Amerika worden binnengesmokkeld — per jaar wel te verstaan! Bedenk ook eens van welk een ontzaglijke lengte de Amerikaansche kustlijn is! Het is bijna iets onmogelijks, die geheele kust te bewaken — en nu spreek ik nog niet eens van de Canadeesche grens, die ook heel wat smokkelaars ziet voorbijgaan.”

„Maar hoe weet je dat het smokkelschepen zijn, Edward?”

„Ik weet het natuurlijk niet, maar ik leid het af uit wat wij zooeven ontdekt hebben! Ver-

moedelijk wachtten de handlangers in de mijn de komst van die lieden daarginds op zee af. Wij zullen eens gaan zien of wij niet een of ander signaal kunnen opvangen!”

Raffles voer de baai uit, met slechts een zeer klein stukje van de periscoop boven water, en langzaam genoeg om te voorkomen, dat het toestel bij het doorklieven van de golven een duidelijk zichtbaar zog vormde.

De Bruinvisch voer de baai uit, bereikte de open zee, en ging in een grooten kring om de drie motorbooten heen, die langzaam heen en weer voeren op iets meer dan twee mijlen uit de kust.

Beurtelings keken de drie mannen door de periscoop, naar de motorbooten, half van het kruiser-model, en die zeer wel geschikt waren voor een niet te langen tocht over zee. Zij konden ieder omstreeks veertig of vijftig personen dragen, buiten en behalve de lading.

Zij hadden een grijze kleur en voerden aan den achtersteven een of andere clubvlag.

Hun geheele bouw wees erop, dat zij zeer snel waren, en wel in staat het op te nemen tegen de douanebooten.

Maar voor het overige viel er niets bijzonders aan te zien, en het konden zeer goed plezierjachten zijn van rijke New-Yorkers.

Zij koersten op dit oogenblik langzaam heen en weder, op een punt, waar de kust een soort van landtong vormde, een kleine kaap, op korten afstand gelegen van het massief, waar vroeger de kolenmijn hare gangen had uitgestrekt.

Raffles had zijn plaats achter het kleine stuurrad weder ingenomen, en Brand keek door de periscoop.

„Wat doen zij nu?” vroeg Raffles.

„Het lijkt of zij stilliggen! Men zou zeggen dat zij ergens op wachten. En nu — stil eens — daar stijgt een rookwolkje op achter de reeks van lage heuvelen op de kust, en nu zijn zij alle drie bijgedraaid, alsof zij voor anker zullen gaan. Neen, zij naderen de kust nog een weinig dichter, en zij mogen wel oppassen voor de branding!”

„Die rookpluim zal wel een waarschuwingsein beteekenen! Let goed op, Brand!”

Een oogenblik bleef Brand ingespannen kijken, en toen riep hij opgewonden:

„Daar komt een man van de kant van de mijn, den tafelberg afdalen, en nu begeeft hij zich op de landtong, en loopt zoo ver hij maar kan, in de richting van de zee! Hij heeft een paar vlaggetjes bij zich! Nu begint hij te seinen! Het is de gewone, internationale code!”

„Noteer dan spoedig wat de man seint!” riep Raffles op levendigen toon.

Brand haalde haastig zijn notitieboekje en een potlood te voorschijn, en noteerde de beteekenis der seinen.

Na eenige oogenblikken las hij voor:

„Vanavond om acht uur in de mijn. Ga voor anker in de baai. Een onzer zal u opwachten om u den weg te wijzen. Onze man met het geld kan er niet eerder dan zes uur zijn. Neemt u in acht, want wij hebben een douaneboot gesignaleerd!”

„Hebben ze van de schepen niets terug ge-seind?”

Alleen maar dit: „In orde — vanavond zes uur.”

„Nu, dat is prachtig!” riep Raffles opgewonden uit.

„Dat zou ik meenen!” riep Brand. „Wij waarschuwen onmiddellijk de douane, die komt hier om de schelmen op te vangen, en — — —”

„En wij zouden al onze moeite voor niets hebben genomen!” voltooide Raffles lakoniek den zin. „Wij laten er de douane voorloopig buiten, Brand — want er is iets in je mededeeling dat mij bijzonder heeft aangetrokken — namelijk dat er een man zal komen met geld, om de smokkelwaar contant te betalen, zooals trouwens onder die lieden steeds het geval is. En je kunt het gerust van mij aannemen, dat die man heel wat geld bij zich zal hebben!”

„Maar dan wordt dat ellendige goedje het land binnengesmokkeld, om wie weet hoeveel ongelukkige menschen aan den rand van het graf te brengen!” riep Brand verontwaardigd.

Ook dat zullen wij met alle middelen trachten te beletten, Brand, en als het niet anders kan, zullen wij er de politie bijhalen! Laat eens zien — vanavond om zes uur? Het is nu nauwelijks twaalf, en wij hebben dus zes uren den tijd om een behoorlijk veldtochtsplan uit te denken. Ik acht het niet waarschijnlijk, dat de handlangers van de smokkelaars al dien tijd in de mijn zullen blijven; wij moeten dit echter nader onderzoeken.”

„Zullen wij weder naar het rotshol teruggaan, waar onze boot verborgen was?”

„Dat lijkt mij wel een weinig gevaarlijk! Ik denk er over, dien kleinen inham daarginds binnen te loopen, die zoo welig begroeid is, en daar onze boot te verbergen op een zoodanige diepte, dat er zoo goed als niets van haar te zien zal zijn. Het is waar — zij zal daar altijd nog gemakkelijker zichtbaar zijn dan in het onderaardsche hol — maar ik durf er ons kostbaar schip toch niet aan bloot stellen daar door de bandieten te worden gevonden!”

Terwijl de beide mannen met elkander spraken,

hadden de motorbooten reeds weder zee gekozen.

De bevelvoerders vonden het zeker wel zoo veilig, gedurende den tijd van het wachten uit de kust te blijven. Het duurde niet lang of er was weinig meer te zien van de groote grijze booten.

Zoodra Raffles overtuigd was dat hij het zonder gevaar kon doen, voer hij behoedzaam de smalle kreek binnen, die zijn aandacht reeds had getrokken, en het duurde niet lang of de Bruinvisch dreef onder een soort van troonhemel van takken en groene bladeren, en eindelijk lag zij stil op een plek, temidden van een schier ondoordringbaar warnet van takken en onkruid.

Het is waar — men zou hier onmogelijk van de boot onmiddellijk op den vasten wal kunnen stappen, maar dat bezwaar moest op den koop toe worden genomen. Er stond tegenover, dat geen sterveling een onderzoek zou gaan instellen temidden van dat warrige boschje van waterplanten en gebladerte en wie het deed, zou dan nog niet zoo spoedig het cirkelronde deksel ontwaren van de duikboot, het eenige wat er van boven water uitstak.

Nadat de Bruinvisch goed verankerd was, zoodat zij onmogelijk zou kunnen afdrijven, klommen de drie mannen naar buiten, sloten zorgvuldig het luik, bedekten dat weder met bladeren en takken, en toen werkten zij zich aan land, niet zonder tot aan de heupen door het water te moeten waden, maar het was gelukkig een zeer warme dag, en onder het loopen zouden hun dunne kleederen spoedig genoeg weder drogen.

Voorzichtig, voortdurend om zich heen kijkend, kropen de drie mannen te voorschijn uit het dichte boschje aan den oever van de kreek, en toen maakten zij tegelijkertijd een onwillekeurig gebaar naar de zak, waar zij hun geladen revolver hadden, want op nauwelijks tachtig meters van die piek, kronkelde nog altijd de dunne rookpluim omhoog, ofschoon veel minder zichtbaar dan zooeven. Waarschijnlijk waren de smokkelaars reeds bezig het vuur te dooven, waaraan die rookkolom haar ontstaan te danken had.

Van de man met de vlaggen was niets meer te zien. Hij had zich waarschijnlijk reeds bij zijn makkers gevoegd.

Op het kale zandige strand, bezaaid met onregelmatig gevormde keien en rotsblokken, was geen levende ziel te bespeuren, met uitzondering van een paar naar buit zoekende strandloopers.

„Wij moeten eens voor Ali Baba spelen,” fluisterde Raffles, „en trachten er achter te komen, hoe die roovers in den berg verdwijnen! Ik ben nu bijna zeker, dat er nog een anderen toegangsweg moet zijn dan langs de schacht,

anders hadden de schelmen niet zoo spoedig op deze plek kunnen zijn! Bovendien zou dat wel wat al te gevaarlijk voor hen zijn, want zij zouden wel eens gevangen kunnen worden als ratten in een val!"

"Wij kunnen wel trachten, ongezien die plek te naderen, mylord!" meende Henderson. "Het gras is hoog, en er zijn overal groote rotsblokken, waarachter wij ons kunnen verschuilen."

Raffles dacht even na, en zeide toen:

"Neen James! Dat is te gevaarlijk! Mijnheer Brand zal alleen gaan, want die is lenig, en zal zijn aanwezigheid niet verraden door krakende takken en weggrollende steenen. Brand, je zult zoo goed zijn, je kunsten eens te toonen, en te zien wat de lieden doen, aan wie dat vuur en de rook hun aanschijn hebben te danken. Wees voorzichtig, stel je niet noodeloos bloot, en kom zoo spoedig mogelijk berichten, of geef ons een wenk als de weg veilig is. Neem je revolver in ieder geval maar mee — maar ik hoop en verwacht dat je er geen gebruik van zult behoeven te maken."

"Tot je dienst!" zeide Brand opgewekt.

En het volgende oogenblik kroop hij al door het dorre gras, zoodat de beide achterblijvers slechts aan de bewegingen daarvan zagen, dat er zich iemand door bewoog.

Maar een tachtigtal meters verder zagen zij Brand weer opduiken, aan den voet van de lage heuvelreeks, waarachter de rook zooeven was opgestegen — het vuur was nu waarschijnlijk geheel gedoofd — en nu brak er zeker een gevaarlijk oogenblik voor hem aan, want hij moest naar boven kruipen langs een vrijwel onbegroeide helling. Hij scheen echter gebruik te maken van ieder rotsblok op zijn weg, wachtte daar even, en eindelijk had hij den bovenkant van den heuvelreeks bereikt en lag daar een vol kwartier doodstil, schijnbaar ingespannen turend naar iets, dat aan het oog van Raffles en Henderson onttrokken was.

En plotseling wentelde hij zich om, kwam overeind zitten, en wenkte duidelijk met de hand, en nu verlieten zijzelf hun schuilplaats en liepen in gebukte houding door het hoge gras, totdat zij zich bij Brand gevoegd hadden, en, evenals hij, konden neerzien in een soort van smalle dalkom, die links overging in de helling van hetzelfde bergplateau, dat zij reeds van een andere zijde dien dag beklommen hadden.

"Ik kwam juist toen zij zich opmaakten om te vertrekken!" zeide Brand opgewonden. Zij hebben den bodem van dit dal gevolgd, en daarginds is de plek, waar ik hen plotseling, evenals de veertig roovers van Ali Baba, in den berg

heb zien verdwijnen, zonder dat zij het „Sesam Open U!" behoeften te roepen! Het is daarginds, bij dien grillig gevormden eik. Van hieraf is er volstrekt geen opening te ontdekken, en toch weet ik zeker dat zij daar zijn binnen gegaan!"

"Dan is er ook natuurlijk een tweede toegangsweg!" riep Raffles uit. „Dat punt is aanzienlijk veel lager gelegen dan de ingang van de liftschacht, en dus ook veel gemakkelijker! Ben je er van overtuigd dat ze allen naar binnen zijn gegaan?"

"Allen!"

"Hoeveel waren er ongeveer?"

"Zes mannen en een vrouw!"

"Het is zonderling, dat die Amerikaansche schavuiten hun practijk niet goed schijnen te kunnen uitoefenen, of er moet volstrekt een vrouw in hun gezelschap zijn!" zeide Raffles hoofdschuddend. „Hoe zagen zij er uit?"

"Een paar waren vrij goed gekleed, maar de meesten droegen afgedragen kleeren, en vilt-hoeden met groote randen. De vrouw vooral was goed gekleed, met heel korte rokjes en Russische laarzen!"

"Nu, wij zullen eens spoedig opnemen waar zij gebleven zijn!" zeide Raffles handenwrijvend. „Het kan een prachtige onderneming worden, als alles ons meeloopt!"

"En wanneer maar een kleinigheid ons tegenloopt, Edward, zal het tevens onze laatste onderneming geweest zijn!" zeide Brand droogjes. „Het zal wel overbodig zijn, je er aan te herinneren, dat Amerikaansche smokkelaars een flesch echte Schotsche Whisky heel wat hooger taxeeren dan een menschenleven!"

"Wij zullen voorzichtig zijn!" zeide Raffles schouderophalend. „Maar het is nu eenmaal noodig, dat ik nauwkeurig weet waar zij zich ophouden, en vooral waar de plaats van samenkomst is! Er was immers sprake van de mijn in die boodschap van den man met zijn vlaggen?"

"Dat meen ik tenminste duidelijk te hebben gezien! Hij seinde: „Vanavond om zes uur in de mijn."

"Des te noodzakelijker is het, dat wij die mijn wat beter leeren kennen!"

Onder het spreken waren de drie mannen reeds voorzichtig voortgegaan, op hun beurt den bodem volgend van het ravijn, waar de voetstappen van de smokkelaars vrij duidelijk zichtbaar waren, want het had die nacht vrij zwaar geregend, en de bodem was nog vochtig.

Zij behoeften dus slechts dit verwarde spoor te volgen, telkens stilhoudend om te luisteren, op alles voorbereid, en tenslotte bereikten zij den grillig gevormden eik, dien Brand hun had aangewezen.

DERDE HOOFDSTUK.

HET SMOKKELAARSNEST IN DE MIJN.

Van een opening viel echter niets te bespeuren, en Brand stond een weinig verlegen rond te zien, want de bergwand scheen hier zonder eenige onderbreking op te rijzen uit den bodem van het ravijn, daar, waar de eik wortelde in het dunne laagje aarde, dat zich hier had weten te vormen op het harde gesteente.

En toch was die opening er wel degelijk!

Want toen Raffles achter een vooruitspringend rotsblok was getreden, zag hij een smalle spleet, die dood scheen te loopen, maar dat was gezichtsbedrog, want een meter verder vertoonde die spleet weder een zijscheur, die wat meer be- loofde!

Beide openingen echter waren zoo smal, dat de zwaargebouwde Henderson vrij wat moeite had, er zich zonder kleerscheuren door te wringen. Na heel wat gepers slaagde hij er echter in, en wijdde eenige kernachtige vloeken aan wat hij „een prutsingang” verkoos te noemen.

De zijscheur verwijdde zich gelukkig spoedig en ging over in een vrijwel begaanbare gang, die zeer langzaam daalde.

De drie mannen moesten hier uiterst voorzichtig voortgaan, want zij durfden nog geen licht ontsteken, en ging het dus voetje voor voetje verder, met beide handen voorttastend langs de zijwanden, en hun voeten niet neerzettend, alvorens zij zich overtuigd hadden, dat er vlak voor hen geen afgrond gaapte.

Toen zij echter volstrekt niets hoorden en alles rondom hen doodstil was, toen zij ook zelve niet het minste spoor van licht ontdekten, waagde Raffles het er op, zijn zaklantaarn aan te steken.

De gang liep niet rechtdoor, maar beschreef verscheidene bochten, had echter geen zijgangen, althans hier niet. Het was een spleet, door de natuur gevormd, zeker wel zeven meter hoog, maar nergens breeder dan anderhalve meter.

Omstreeks tien minuten gaans van de ingang ging zij ongemerkt over in een der mijn-tunnels, en tot daartoe had in oude tijden zich de mijnader uitgestrekt. Duidelijk waren hier nog de sporen van het houweel te zien, en wat verder bevonden zich de zware steunbalken, en de dek-balken, die de mijngang hielpen schoren.

En nog altijd geen spoor van leven!

Maar plotseling doofde Raffles, die vooraan liep, zijn lantaarn, en Brand en Henderson begrepen spoedig genoeg de reden — op zeer grooten afstand ontwaarden zij een zeer zwak, rossig schijnsel, dat zeker van een aantal mijn-lampen of zaklantaarns afkomstig was. Dat schijnsel bleef niet op dezelfde plek, maar leek zich voort te bewegen in een richting die van de stoutmoedige mannen was afgekeerd.

Weder gingen zij voort op den tast, en reeds tweemaal waren zij een dwarsgang voorbijgegaan, die zij zich nauwkeurig in het geheugen prenten.

Eensklaps verdween het rossige schijnsel daarginds weder, alsof de lieden die de lantaarns droegen, om een hoek waren gegaan, en Raffles ontstak de zijne weder.

Behoedzaam ging het drietal verder, en vijf minuten later bevonden zij zich tot hun verbazing op den bodem van de liftschacht!

Raffles had het dus wel bij het goede einde gehad. Een veel gemakkelijker weg, die geleidelijk omlaag voerde, en in het dal begon, spaarde het moeilijke beklimmen van die zeven en twintig laddets uit!

Zij stonden een oogenblik weder in volkomen duisternis te luisteren, en toen kregen zij plotseling weder het rossige schijnsel in het oog. Het kwam uit een der vijf mijngangen, die op de schacht uitliepen, en het was niet de korte tunnel die op het meer uitliep, zooals ook moeilijk te verwachten viel, want wat konden de smokkelaars daar wel te zoeken hebben?

„Zouden wij verder gaan?” vroeg Brand op fluisterenden toon. „Het lijkt mij tamelijk gevaarlijk!”

„Wij zullen trachten het zonder lantaarn te doen — ik geloof dat het schijnsel niet meer beweegt. Zij hebben misschien het doel van hun tocht al bereikt, en ik zou gaarne weten, waaraan ik mij te houden heb!”

En onversaagd gingen zij de mijngang binnen, waar, in de verte en heel flauwtjes, het rossig schijnsel zichtbaar was van een of meer lampen.

Zij moesten thans de grootste zorgvuldigheid in acht nemen om niet te struikelen over dwars-

liggers die waren blijven liggen, en zij hielden elkander bij de hand, om niet van elkander af te raken.

Er waren hier om de twintig of dertig meter tamelijk breede zijgangen, die men moest voorbijgaan, want nog altijd wenkte het nu duidelijker wordende schijnsel.

Maar plotseling stond Raffles stil.

Zijn scherp oor had, ditmaal van den kant van den schacht, een geluid gehoord van naderende schreden, als van iemand die tamelijk snel voortloopt, en die den weg scheen te kennen.

„Kom vlug mede — daar nadert iemand achter ons,” fluisterde hij haastig. „Laat elkanders hand niet los! Hier is een diepe vluchtnis — laten wij hopen dat wij niet gezien worden! Het is goed dat wij donkere kleederen dragen!”

Raffles had zijn beide metgezellen een van die nissen binnengetrokken die een paar meter diep zijn, en waar de mijnwerkers binnen gingen, wanneer zij achter zich het gedreun hoorden van een zwaar beladen kipkar, die bijna de geheele ruimte van de gang vulde.

En het was tijd, want nog geen halve minuut later klonken de schreden vlakbij, en een man ging voorbij, die een gewone mijnlamp voor zich uithield, die een vrij zwak licht verspreidde.

Hij scheen al zijn aandacht te bepalen bij het rossige schijnsel aan het einde van de gang en ging de nis voorbij, zonder er in te kijken.

Zoodra zijn voetstappen waren weggestorven, verlieten de drie mannen hun schuilplaats, en gingen op hun beurt verder.

De gang begon zich te verwijden, en een oogenblik later bereikten zij de plek, waar zich een halve eeuw geleden de stallen hadden bevonden voor twaalf of veertien mijnponnies. Nog was het stroo niet geheel verteerd, dat den dieren tot ligplaats had gediend. De stallen waren van stevige planken opgebouwd, en iedere stal had een afzonderlijke deur.

De gang was hier op zijn minst vijftien meter breed, en hier was vroeger zeker tevens een wisselplaats geweest voor de kipkarren, want op den morsigen vloer waren nog de kleine draaischijven te zien.

Tegenover de stallen liepen dan ook twee zijgangen in schuinsche richting op de hoofdgang uit.

En nu bleek het dat het schijnsel der lampen kwam uit den laatsten stal waarvan de deur openstond, en waarbinnen de smokkelaars thans vergaderden.

De drie mannen beseften thans zeer wel het gevaarlijke van hun toestand, want hoewel zij hier in de duisternis stonden, behoefde er maar

een van de schavuiten met zijn lantaren in de hand naar buiten te treden, en dan zou hun aanwezigheid onmiddellijk verraden zijn, met alle gevolgen daarvan. Zij zouden onmiddellijk moeten vechten om hun leven, want de smokkelaars zouden geen genade kennen.

Gelukkig sprongen een paar van de stalgebouwtjes een weinig vooruit, en in die schuilplaats waren de drie mannen voorloopig veilig.

En binnen weinige tellen zou het hun blijken, dat zij het gevaarlijke van hun toestand nog onderschat hadden — want zoo duidelijk alsof zij in den stal zelf aanwezig waren geweest, hoorden zij een schorre stem vragen:

„Nu moeten jullie mij eens zeggen, wie er van jullie Engelsche lucifers gebruikt!”

„Heb je weer een grapje, Ted?” werd er teruggevraagd. „Wat komt er nu nog verder?”

„Ik maak geen grapje! Ik vraag het nog eens. Wie van jullie liep er met een doosje Engelsche lucifers in zijn zak? Hier heb je het moois. Dat vond ik bij den krommen eik. Als je blijft, splinternieuw en nog half vol. Worden die lucifers hier in Amerika gemaakt? Neen, zou ik zeggen! Het zijn houten dingen, en het fabrieksmerk staat er op — Sheffield! Nou, krijg ik antwoord?”

Brand had met een onwillekeurig gebaar zijn hand in de zak gestoken, waar hij zijn lucifers bewaarde.

Zijn hart klopte hem een oogenblik tot in de keel — het doosje was weg!

Nu herinnerde hij zich, dat hij, even voor hij de rotsspleet binnendrong, zijn zakdoek had uitgehaald — en die had in dezelfde zak gezeten! Waarschijnlijk had hij het doosje mee naar buiten getrokken, zonder het te merken!

Maar Ted scheen nog niet klaar te zijn.

Hij verbrak zelf het zwijgen, dat op zijn vraag volgde en ging voort:

„Zijn jullie allemaal samen binnengegaan?”

„Natuurlijk!” bromde een stem.

„Niemand achter gebleven in de mijn?”

„Wat klets je toch!” riep nu een ongeduldige vrouwenstem. „Wat beduidt dat gepraat? Wij zijn altijd bij elkaar gebleven!”

„Dus niemand van jullie heeft met een van de lantarens apart achterna geloopt?”

„Niemand, zeg ik je toch? Waarom vraag je dat?”

„Omdat ik daar net licht heb gezien, voor me uit — in galerij nummer zeven, en dat een oogenblikje later weer uitging. Dat is niet pluis, mannen! Dat bevalt me niet! Die lucifers kwamen daar natuurlijk niet vanzelf!”

„Kom kom, Ted — gebruik je verstand, man!” zei de vrouw weer. „Jij ziet spoken bij

klaarlichten dag! Hebben wij hier ooit last van de douaniers gehad? Die weten niets van deze mijn! Wijzelf kennen ze nauwelijks een half jaar!"

"Als je me dan maar zeggen wil hoe dat doosje lucifers..."

"Vreet het op, en stik er in!" riep een barsche stem op kwaadaardigen toon. "Jij zanikt ons weer aan het hoofd met je flauwe praatjes, die niets te beteekenen hebben! Heb jij soms iemand gezien in de buurt? Wie zou er hier wat te zoeken hebben?"

"En die lamp dan? Dat schijnsel?" ging Ted koppig voort. "Als jij maar weet, Merrybone, dat de baas niet goed te spreken zal zijn, als het blijkt dat wij hier niet onzen plicht hebben gedaan!"

"Wat praat jij van plicht?" hernam de stem van zooveen ruw. "Wat noem jij plicht? Moeten we soms een hond gaan houden, om achter de menschen met Engelsche lucifers aan te zitten? Het kan immers best, dat er ergens op de berg zoo'n soortement tourist heeft gezeten, die zijn lucifers uit zijn klavieren heeft laten vallen. Of ken dat niet Ted?"

"Alles ken!" antwoordde Ted lakoniek. "We kunnen ook een kogel in ons lijf krijgen, als we willen! maar ik blijf er bij — wie niet oppast, en wie niet uit zijn oogen kijkt, die heeft het naderhand aan zichzelf te wijten, als de boel spaak loopt!"

"Als we nu maar wisten waar je op neer wil komen, Ted!" zei de vrouw weer. "Waar ben je bang voor?"

"Moet ik dat nog zeggen? Ik ben bang dat er douaniers of andere spionnen in de mijn zijn! Lucifers laat je je niet uit je handen vallen! En als je het wel doet, dan komen ze toch niet toevallig terecht vlak voor den ingang! Hierzoo — het doosje is kurkdroog, en het kan er geen half uur, laten wij zeggen geen uur gelegen hebben! En als je me ook maar eens wil zeggen, wat dat licht te beteekenen had! Jullie zeggen dat je allemaal samen hier bent gekomen! Hoelang zit je hier zoo wat?"

"Minstens een kwartier!"

"Nu, dat licht zag ik geen vijf minuten geleden. En als je me niet gelooft, des te erger voor jullie."

Het bleef een oogenblik doodstil, en in die stilte hoorden de drie mannen heel duidelijk het spannen van een revolverhaan, en het scherpe getik van het magazijn, dat wordt rondgedraaid.

En daarop weer de ruwe stem, die er maar al te duidelijk van getuigde, hoe weinig droog Amerika nog steeds is.

"Laten wij den zeurkous zijn zin geven en

even gaan kijken. Eerder is hij toch niet zoet te krijgen. Vooruit Ted — wij gaan zoeken naar den mijnheer van de lucifers en van het lichie!"

"Voor mij hoef je het niet te doen Merrybone — als je maar denkt om den baas! Je hoeft alleen maar om den baas te denken, meer verlang ik niet!"

De gedachten aan den baas, wie hij dan ook zijn mocht, scheen den heer Merrybone, ondanks alles tot ijver aan te sporen, want er klonk een gerucht, alsof er zware schoenen over een planken vloer verschoven werden, daarop voetstappen, en toen trokken de drie mannen snel hunne revolvers, want de staldeur werd nog verder opengedraaid, en drie of vier mannen traden naar buiten.

Het was een zeer gevaarlijk oogenblik voor Raffles en zijn beide metgezellen. Weliswaar stonden zij hier in de duisternis, maar wanneer de smokkelaars een grondig onderzoek gingen instellen, zouden zij daar zeker niet lang onopgemerkt blijven.

Gelukkig voor hen scheen niemand van de bandieten veel lust te gevoelen, zich verder te begeven dan het soort van pleintje, waaraan de stallen gelegen waren. Merrybone keek een paar gangen in, en zeide toen op norschen toon:

"Wie lust heeft om de mijn te gaan afzoeken, mag het voor mijn part doen! Maar ik houd me niet op met die malligheden! Als er hier douaniers waren, dan hadden wij hun schip of hun auto moeten zien."

"Een zwervenden toerist kan wel bij toeval de gang van den mijn ontdekt hebben!" hield Ted koppig vol.

"Als dat zoo is, zal hij er wel in verdwalen, amice — en dan zijn we hem natuurlijk vanzelf al kwijt. En als wij hem mochten ontmoeten dan zullen wij hem wel even een kogel door zijn hoofd schieten! Ben je nu tevreden?"

"Ik zou tevreden zijn, als we hem al hadden!" bromde Ted. "Je moet het zelf weten — als je naderhand maar wilt getuigen tegenover den baas, dat ik je herhaaldelijk gewaarschuwd heb!"

"Jij praat altijd maar over den baas!" riep Merrybone toornig uit. "Heb ik soms niets te zeggen? Ik ben in ieder geval jullie aanvoerder!"

"Best mogelijk — maar hij is de man van de centen!" hernam Ted bedaard. "Hij betaalt zoo meteen alles weer, en wij zouden niet hard opschieten, als wij zijn werkkapitaal niet hadden!"

Merrybone gromde iets bij zichzelf, dat niet te verstaan was, en viel toen uit:

"Hij betaalt den rommel, en naderhand kunnen wij den voorraad weer tegen veel te hooge prijzen van hem afkopen! Hijzelf steekt nooit

een poot uit, en loopt geen gevaar. Alles wordt hier bekonkeld, en hij gaat met een winst van een paar honderdduizend dollar, als het niet meer is, iederen keer weer naar huis! Maar wij loopen het risico, want wij moeten dan de sneeuw en de jandoedel maar aan den man zien te brengen! Worden we gesnapt, dan zijn wij er bij, en hij zit fijn op zijn villa en kan ons uitlachen!"

"Allemaal goed en wel," hernam Ted rustig, "maar hij weet dan toch maar den boel voor elkaar te krijgen! Zou jij kans zien, met die gele jongens een afspraak te maken, voor een zending? Neen immers! Dat doet hij allemaal, en ik vind het niet onbillijk dat hij zich daarvoor laat betalen!"

"Hij heeft geen honderd procent winst te nemen!" hield Merrybone grimmig vol, en toen ging hij den stal weer binnen, blijkbaar zeer uit zijn humeur, door de anderen op den voet gevolgd, en iedereen scheen het geval van het lucifersdoosje en van het lichtschijnsel volkomen te hebben vergeten.

De drie mannen haalden verlicht adem, toen al de schelmen verdwenen waren, want het liefst zouden zij het hier niet tot een strijd hebben laten komen. Zij stonden hier met den rug tegen den muur, zij zouden zeker een paar van hun vijanden hebben kunnen neerleggen, maar het einde zou toch, tegenover zeven welbewapende smokkelaars, niet twijfelachtig zijn geweest.

Zij stonden nog een tijdlang doodstil, en wilden juist wegschuipen, daar er daarbinnen nog slechts op zachten toon werd gesproken, toen een van de smokkelaars op wat luideren toon vroeg:

"Hoe laat komt hij?"

"Zes uur immers!"

"Waar vandaan?"

"Van de gewone plek! Hij komt van Portland. En hij zal langs den krommen eik binnenkomen. Ik zal hem wel binnen halen."

Het was Merrybone, die deze woorden gesproken had.

"Laat ik maar met je meegaan — ik vertrouw je niet erg!" klonk rustig de stem van Ted.

Daarop een harden vuistslag, op een tafel of iets anders van hout, en de ruwe stem van Merrybone, die uitbarstte:

"Jij zult meegaan als ik het verkies! Voor den duivel — heb ik hier dan niets meer te zeggen? Ik zou je raden wat voorzigtiger met je woorden te zijn, Ted! En nu zou ik jullie willen voor-

stellen, om maar weer een luchtje te gaan schep-
pen, tot wij hier weer terug moeten zijn, om den rommel onder elkaar te verdeelen."

"Kan dat niet buiten de mijn gebeuren?" vroeg er een.

"Neen, want er is ditmaal veel te veel om direct mee te nemen, en we zullen een massa voorraad hier moeten verstoppert, dat wij dan naar mate van de behoefte kunnen komen halen."

"Nu, dat kan nog een aardig vechtpartijtje worden, als wij elkaars rommel hier weghalen!" zeide Ted spottend.

"Je weet wat er op onderlingen diefstal tus-
schen de jongens staat, Ted!" zeide Merrybone koud. "De kogel man! Iedereen moet zijn voor-
raad trouwens maar zoo goed mogelijk weg-
bergen, en zorgen dat de anderen er met hun
fikken afblijven. Ik kan ditmaal voor tienduizend
dollar van den baas koopen, geld in 't handje,
en ik geloof niet dat jullie zooveel kunnen
zeggen!"

"Ik heb er achtduizend bij mij!" riep er een
trots.

"En ik kan maar tweeduizend spendeeren
vanavond!" klaagde een ander. "Ik heb gisteren
avond gegokt, in de nieuwe dancing, en de helft
van mijn werkkapitaaltje verloren! Het is maar
goed dat Gloria juist bijtijds binnenkwam, om
me verder spelen te beletten!"

Dat was zeker de vrouw, die bij het gezelschap
was, want haar stem klonk nu:

"Ik heb hem moeten slaan, voor hij verkoos
van de speeltafel op te staan. Ja, je beleeft wat
met de jongens tegenwoordig!"

Raffles en zijn vrienden wachtten het overige
niet af, maar trokken zich haastig terug, gingen
weder door de gang, die op de stallen uitliep,
bereikten den bodem van den grooten schacht,
vonden zonder moeite de tunnel, die op den
krommen eik uitliep, wrongen zich door de
nauwe opening, en stonden een oogenblikje later
in het volle daglicht, knippend tegen het felle
licht van de zon.

En toen zeide Raffles:

"Dat had ons leelijk kunnen opbreken, Brand
— dat Engelsche lucifersdoosje meen ik! Die
Ted is zeker een schavuit, maar lang niet dom!
En nu zullen wij eens langzamerhand naar Port-
land gaan, althans in de richting van dat stadje —
want ik ben zeer benieuwd wat „de baas” bin-
nenin zijn portefeuille heeft!"

VIERDE HOOFDSTUK.

DE BAAS.

Toen Raffles en de beide andere mannen de mijn verlieten, was het omstreeks drie uur. Zij waren hongerig geworden, en voor alle dingen zochten zij dus een schuilplaatsje in een vrijdicht boschje, op de helling van den heuvel, doorzochten daar hunne knapzakken, en vonden er genoeg in, om hun honger te stillen.

Zij zaten op een plek, van waar zij, door de takken heen, een zeer groot gedeelte konden overzien van den weg, die naar de badplaats voerde en vanwaar zij hier een paar honderd meters verwijderd waren. Langs dien weg bewogen zich nu en dan voertuigen en wandelaars, maar niemand scheen er ook maar een oogenblik aan te denken, dien prachtige weg te verlaten, om zijn schreden te richten naar het gebied van de oude mijn met zijn roestige, vergane rommel, zijn onkruid en zijn stekelig struikgewas. Wie naar de zee wilde, kon immers geen tien minuten gaans verder een smal voetpad volgen, dat vrij goed begaanbaar was, en tusschen de heuvels door naar het zand leidde.

En zij zaten daar hoog genoeg, om de zee te kunnen overzien.

Raffles moest zijn kleine verrekijker te voorschijn halen om nog iets te onderscheiden van de drie smokkelaarsschepen, die, ver uit elkaar aan den horizon zichtbaar waren, en daar heen en weder schenen te kruisen.

Veel meer naar het zuiden toe, was een ander vaartuig zichtbaar, dat daar scheen te patrouilleeren, maar van de motorbooten niets kon zien.

De drie mannen hadden eenigen tijd zwijgend bij elkaar gezeten, op hun quivive, daar de smokkelaars ook wel spoedig zouden verschijnen, en toen begon Brand, onwillekeurig zachtjes sprekend:

„Gaat het inderdaad zoo in het werk als die Merrybone zeide?”

„Ja, in zeer veel gevallen, Brand! Er is een man die het kapitaal levert, en een geheele lading koopt, en dan verschijnen wat men zou kunnen noemen de grossiers, die den voorraad in partijen van hem overnemen, en ze somtijds zelf weer aan den man brengen, of ze in nog kleinere parten verkoopen aan de detailhandelaars, die dus natuurlijk het grootste gevaar loopen, omdat zij het

zijn, die het risico van ontdekking op zich nemen. Zij loopen de café's af, de coulissen der schouwburgen en variétés, en daarbij is het natuurlijk zeer wel mogelijk dat een detective hen betrapt. De kapitalist echter gaat meestal vrijuit, want niemand zou hem durven verraden, en het ook niet willen, omdat hij meestal de man is, die weet hoe hij zich in verbinding moet stellen met de buitenlandsche aanvoerders van het ellendige, bedwelmende goed, dat reeds zoo ontzettend veel onheil heeft gesticht, niet alleen in Amerika, maar helaas in bijna alle beschaafde landen.”

„De toon van dien kerel beviel me allesbehalve! Ik heb even zijn gelaat kunnen onderscheiden — en ik moet zeggen dat het een beestachtige tronie was, mylord!” zeide Henderson. „Ik had moeite, rustig in mijn hoekje te blijven staan, zoo verwaand zag die kerel er uit.”

„Wat zullen wij nu doen, Edward?” vroeg Brand na eenige oogenblikken.

„Hier wat uitrusten, mijn waarde, en dan nadenken over de beste methode, den baas te onlasten van het fortuin wat hij bij zich moet dragen, natuurlijk in contanten, want de Japansche handelaars nemen meestal geen genoegen met chèques of mooie woorden. Boter bij de visch, is hier het parool! Als de voorraad werkelijk groot is, dan moet hij zich op zijn minst voorzien hebben van een paar honderd duizend dollars — dus de onderneming is de moeite wel waard!”

„Maar hij zal zeker niet alleen komen, Edward!”

„Ik denk juist van wel! Hoe minder medeplichtigen zoo'n man bij zijn onderneming trekt, hoe beter het voor hem is. Hij kan niemand vertrouwen, en hij moet zich wel veilig wanen, tusschen de twee partijen in, want de leverancier van de verboden waar heeft er alle belang bij, den koopprijs zoo spoedig mogelijk en onverkort in handen te krijgen — en dus den man die hem komt brengen te beschermen! Neen, ik weet bijna zeker dat hij alleen zal zijn.”

„Hij schijnt deze mijn nog niet te kennen, anders zou het niet noodig zijn, hem den weg te wijzen!” merkte Brand na eenige oogenblikken weder op.

„Dat schijnt wel zoo! Des te beter voor onze plannen. En nu even stil geweest, want ik geloof dat de troep daar aan komt.”

Inderdaad, op de helling werden eensklaps eenige mannen zichtbaar, toen een vrouw, en dat heele troepje daalde langs de bergglooiing af, naar de zijde van de kust, beklom daar de rotsen en strekte zich lui in de zon uit.

„Zij schijnen niet het minste gevaar te duchten!” zeide Brand verwonderd. „Zijn zij dan niet bang voor douaniers!”

„Waarom zouden zij? Wat kan een douanier, hoe streng ook, op dit oogenblik aan die menschen te verwijten hebben? Zij zouden hem eenvoudig uitlachen, en zeggen dat zij een dagje vrijaf hebben genomen om van de zeelucht te genieten. Bovendien kunnen wij onze kust moeilijk voorstellen als een soort van eindeloze loopgraaf, die om de halve meter bewaakt wordt door een douane-ambtenaar! Dan zouden er eenige tientallen millioenen noodig zijn, en zelfs Amerika, het land der onbegrensde mogelijkheden, zou dat aantal niet kunnen opleveren! En dat dit zoo is, blijkt immers duidelijk uit de statistieken! Er wordt nog ieder jaar voor ettelijke millioenen ponden sterling aan drank en andere smokkelwaren in dit land binnengevoerd!”

Van dit oogenblik af werd er weinig meer gesproken. Het was zoo warm, ofschoon de herfst reeds zijn intrede had gedaan, dat het drietal moeite had, de oogen geopend te houden, en niet toe te geven aan een schier onoverwinnelijke neiging om te slapen.

De smokkelaars schenen daar heel anders over te denken, en uit hun onbewegelijke houding viel op te maken, dat zij rustig sliepen.

En Raffles begon reeds te vreezen, dat zij daar zoolang zouden blijven, dat zijn plannen gevaar liepen, toen zij een voor een weer over-eind kwamen, zich uitrekten, naar de zee tuurden, waar nu de drie smokkelschepen weer veel duidelijker zichtbaar waren op nog geen vijf mijlen uit de kust, en toen kwamen zij weer van de rotsen afgeklauterd, en beklommen weder de helling van den heuvel.

„Ik vind die smokkelaars buitengewoon brutaal!” zeide Brand hoofdschuddend. „Nee ik bedoel nu die lieden daar op zee! Zij stellen zich toch in ieder geval bloot aan het gevaar van een aanhouding, en ik heb gehoord dat de douaniers met scherp schieten, dat zij zelfs kanonnen aan boord hebben!”

„Zoo is het ook, Brand. De groote loodsbooten hebben snelvuurkanonnen, de kleinere mitrail-leurs van zwaar kaliber, en zij maken er gebruik van ook, als het moet. Maar de smokkelaars

laten zich niet onbetuigd, zij zijn dikwijls ook uitstekend toegerust met geschut, en het is reeds menigmaal tot geregelde zeegevechten gekomen! Het blijft natuurlijk een gewaagde onderneming, maar dat is nu eenmaal het beroep van die lieden. Er kan toevallig een douaneboot verschijnen — zij kan echter even toevallig wegblijven — en de kans dat zij weg blijft is veel grooter dan de andere!”

„Maar die drie booten moeten uit Portland toch allang gesignaleerd zijn!”

„Nee Brand, dat behoeft volstrekt niet! Portland ligt op zijn minst vijf en twintig minuten gaans van de kust af, en in een groote terreinplooi. Wie daar woont kan onmogelijk de zee zien, tenzij hij zich eerst naar de kust begeeft en den rand van de rotsen beklimt. Maar nu zijn onze vrienden de smokkelaars verdwenen — en het wordt tijd, ons veldtochtplannetje op te maken. Het lijkt mij te gevaarlijk, ons verdekt op te stellen in de buurt van den krommen eik! Want daar zal Merrybone, misschien in gezelschap van Ted wel spoedig verschijnen om den baas te ontvangen en naar binnen te geleiden. Deze kan echter onmogelijk ver genoeg komen met zijn motor of auto, en daarginds is een plekje, dat mij wonderwel geschikt lijkt om den weg naar Portland nog wat verder af te zien. Men zal hem wel den weg hebben gewezen tot aan den krommen eik, en hij moet dus wel hier langs komen.”

„Ik denk dat hij zoover als hij kan zal gaan met zijn auto!” merkte Brand op. „De plek is hier volkomen verlaten, en hij zou zijn auto hier gerust eenigen tijd alleen kunnen laten staan.

„Maar misschien heeft hij wel een chauffeur met zich meegenomen, mijnheer Brand!” merkte Henderson op.

„Met al die mogelijkheden moeten wij rekening houden, vrienden!” hernam Raffles. „Wij zullen nu voorzichtig naar het punt gaan, dat ik heb uitgekozen en daar rustig het goede oogenblik afwachten. Ik heb nog zelden met zooveel vermaak en voldoening gewacht op het tijdstip om een schelm te berooven! Van alle walgelijke beroepen die ik ken, is dit misschien wel het ergste — op den handel in blanke slavinnen na. Vooruit — de tijd begint te dringen!”

De drie mannen verlieten hun schuilplaats, kropen uit het kreupelboschje te voorschijn, keken spiedend om zich heen, en liepen toen in gebukte houding voort, zooveel mogelijk dekking zoekend, en een tiental minuten later bevonden zij zich op een plekje, dat werkelijk bij uitstek geschikt was om er zich in hinderlaag te leggen. Heel in de verte kon men Portland zien

liggen, en den weg vandaar tot aan de eerstvolgende stad, was over een lengte van wel tien kilometers gemakkelijk te volgen. Hij slingerde in een wijden boog tot dicht langs het punt, waar de drie mannen zich thans bevonden, en het zou waarschijnlijk vlak in de buurt zijn van hun schuilplaats, waar de baas zijn auto zou verlaten.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was kwart voor zessen.

Van de zee kon men op dit punt natuurlijk niets zien, maar dat was een voordeel, omdat ook zij nu onzichtbaar waren voor de smokkeelaars op hunne drie schepen.

En Raffles had juist zijn horloge weer weggestoken, toen er uit de richting van Portland in volle vaart een open toerwagen kwam aanrijden, die nauwelijks twee minuten later stilstield bij de kromming van den weg.

„Wat is dat nu — kan hij dat al zijn? Dan is hij te vroeg!” fluisterde Brand.

„Des te beter!” kwam Raffles zachtjes. „Ja hij is het zeker, want hij verlaat nu zijn auto, kijkt zoekend rond en spreekt even met den man achter het stuurwiel. Wat doet hij nu? Aha — hij neemt zijn voorzorgsmaatregelen! Hij kijkt zijn revolver na! Dat vergemakkelijkt de zaak niet — wij zijn dan wel verplicht, voor echte struikroovers te spelen! Nu, berouw zal ik er niet van hebben — al houd ik niet van dit onderdeel van mijn beroep! Kijk, de auto rijdt nog een weinig verder, maar onze man begint moedig de flauwe helling te beklimmen.”

„Hij heeft zijn demi dichtgeknoopt!” zeide Brand.

„Over den zak met zijn revolver heen, mijnheer Brand!” voegde Henderson er grinnikend aan toe. „Dat is weer niet verstandig van hem.”

„De wind is opgestoken en onze bondgenoot, vrienden!” zeide Raffles glimlachend. „Het loopen met een wapperende jas is te vermoeiend en daarom heeft hij ze dichtgeknoopt! Nu staat hij stil en kijkt zoekend rond. Buk je, vrienden! buk je!”

Het drietal dook neer in het hooge, dorre gras, maar kon toch duidelijk waarnemen, hoe de man daarginds, die een jaar of veertig leek, en van groote gestalte was, een oogenblik zoekend rondzag, en vervolgens zijn weg voortzette.

Hij was wel vijftig meter van het drietal af, en hij beschreef nu een zeer grooten boog, om het punt heen, waar zij zich bevonden, teneinde de plek te bereiken, die hem was aangeduid.

Voor het oogenblik was het nog onmogelijk, hem te zien van de plek af, waar de kromgegroeide eik uit den bodem oprees, maar die toestand zou zeker geen vijf minuten meer

duren, want hij klom steeds hooger, en zou spoedig zichtbaar worden voor degenen die uitzagen naar zijn komst.

Raffles begreep dat hij spoedig moest handelen.

De man was nu reeds zoover van den weg af, dat de chauffeur op zijn best een zeer luide schreeuw zou kunnen hooren — en Raffles zou den man wel beletten, dien schreeuw te uiten!

Hij gaf eenige op fluisterenden toon gesproken bevelen, en onmiddellijk begonnen Henderson en Brand een soort van omtrekkende beweging te volvoeren, snel op hun buik voortkruipende door het hooge gras.

De man naderde nu, nog honderd stappen, en hij zou gezien worden door Merrybone en Ted, die zeker wel al op den uitkijk zouden staan.

Het klimmen vergde vrij wat inspanning, en daarom lette de klimmer minder op zijn omgeving dan goed voor hem was.

Want eenklaps sprong Raffles te voorschijn als een duiveltje uit een doosje, op nauwelijks twintig passen van den ontstelden klimmer, met zijn groote revolver ter hoogte van zijn schouder op den man gericht en beval met gedempte stem, maar zeer duidelijk hoorbaar:

„Handen op, of ik schiet, schavuit!”

Nu is er bijna niemand die na zulk een bedreiging schreeuwt. Daartoe werken ten eerste de verrassing, ten tweede de plotselinge schrik, en ten derde de verwarde gedachten aan mede, die elkander den voorrang betwisten. Zal men zich verdedigen? Zal men trachten te vluchten? Zal men onverhoeds op den aanvaller toespringen? Zal men pogen, zich te verdedigen?

Aan dat alles denkt men, en — men vergeet te schreeuwen!

De klimmer had zeker ook nagedacht, en hij koos het middel dat hem het beste scheen, hij hurkte bliksemsnel neer achter een groot rotsblok, waarvan hij nog maar een stap verwijderd was, en reeds rukte hij zijn overjas open, om naar zijn revolver te grijpen, toen aan den anderen kant alweder een man naast hem opdook, eveneens bewapend met een groote revolver, die op strengen toon beval:

„Je handen op, en gauw een beetje, of dit was je laatste klimtocht.”

En nu deed de baas het verstandigste wat hij maar doen kon in de gegeven omstandigheden. Vluchten kon hij niet, verbergen kon hij zich ook niet meer, voor schreeuwen was het veel te laat — hij stak dus langzaam zijn handen op met een uitdrukking van woeste wraakzucht op zijn overigens niet onknap gelaat, dat echter reeds de sporen begon te vertoonen van lage hartstochten.

In een ommezien hadden de drie mannen hem omringd, en met het touw dat hij gereed had bond de reus hem vlug de handen op den rug samen, terwijl Brand hem zijn eigen zakdoek met onbegrijpelijke vlugheid in den mond stopte.

Toen dit gedaan was, keek Raffles den man goed aan, trok zijn wenkbrauwen op, en zeide toen op zachten toon tot Brand, in een taal die alleen voor den jongeman verstaanbaar was:

„Maar bij mijn arme ziel — dat is Armand Deauville, een voormalige kapitein van de Bende van het Kwade Oog. Welzoo, die schurk schijnt den dans dus ontsprongen te zijn, want hij is nog op vrije voeten!”

De man had zijn naam natuurlijk verstaan, en keek Raffles met een duisteren blik aan, terwijl hij neerzat op het kleine rotsblok, waarop Henderson hem had neergeduwd.

„Onderzoek onzen vogel eens, amice!” zeide Raffles luchtig. „En neem hem zijn revolver af. Vlug wat!”

Hij had nu weder in het Engelsch gesproken en de gevangene liet een dof gegrom hooren, dat heel diep uit zijn keel klonk.

Met de handigheid van een goochelaar doorzocht Brand vlug de zakken van Armand Deauville — het was inderdaad een der zeer weinige kapiteins van de Bende, die tijdens het groote proces van eenige jaren geleden door een handigen advocaat werden vrijgepleit — haalde achtereenvolgens een revolver van groot kaliber, een dik opgepropte portefeuille, en een afzonderlijk linnen zakje met nog meer bankbiljetten er uit.

„Stop jij dat maar in je zak, James!” vervolgde Raffles lakoniek. „Wij zullen het naderhand wel natellen.”

Hij keek Deauville een oogenblik strak aan, en scheen ergens over na te denken. En toen zeide hij snel:

„Daar valt mij iets in, Charles! Die man heeft mijn figuur, en wij hebben beide grijze oogen. Ontdoe hem vlug van zijn demi-saison, en geef mij ook zijn hoed. En dan moet ik ook nog zijn autobril hebben! Uitstekend! En luister nu goed! Ik acht hiermede onze onderneming nog niet afgeloopen. Daar binnen in de mijn zijn zes kerels, die hun zakken vol geld hebben om de smokkelwaar te koopen! Dat is een. Bovendien zullen de smokkelaars er over eenige uren zijn. Zij mogen van dit alles niets bemerken, en moeten in de val loopen, die wij hun zullen zetten! Wij zullen de politie waarschuwen — maar pas op het laatste oogenblik als wij hier onzen arbeid verricht hebben!”

„Wil je in de mijn gaan, Edward?” riep Brand

verschrikt uit. „Toch niet alleen? Bedenk dat daar zeven mannen en een vrouw zijn!”

„Ik hoop dat je me de eer zult bewijzen, je zoo spoedig mogelijk met Henderson bij mij te voegen, Brand!” zeide Raffles glimlachend.

„Inderdaad is het werkje wel wat al te zwaar voor slechts een persoon. Bindt dien schelm stevig vast, Henderson — aan dien boom daar-ginds. Zit de zakdoek stevig in zijn mond, Brand? Op weg dan! Volg me op eenigen afstand! Het is juist zes uur, en dus tijd! Die overjas zit mij, alsof zij voor mij gemaakt is! Let op het sein — en nu zullen wij — — wat was dat?”

De drie mannen keken elkander een oogenblik ontsteld aan, want in de richting van den krommen eik had een heesche kreet geklonken, die met geweld onderdrukt scheen te worden, onmiddellijk volgend op het geluid van een korte worsteling, die de takken deed kraken.

„Kom spoedig mee — wij moeten zien, wat er geschied is!” beval Raffles. Hij wierp nog een blik op den gebonden man, en toen snelde hij als een gems weg, stak het hoofd boven een rotsblok uit, en zag juist, hoe Merrybone een slaplichaam voortsleepte, dat zonder levenscheen te zijn en het met een onverschillige beweging neerwierp achter een ruig kreupelboschje.

Terwijl hij zich oprichtte, zag Raffles duidelijk, hoe hij een breed mes schoon wischte met wat gras, en toen in zijn zijzak liet glijden.

Hij trok haastig het hoofd terug, en zijn gelaat was bleek en strak, toen hij op zachten toon tot de anderen zeide:

„Daar is een moord gepleegd, vrienden! En ik vrees, dat de ongelukkige Ted het slachtoffer is geworden. Merrybone deed het! Welzoo, dat is dus de aard van onzen man! Nu, het verheugt me dat ik gewaarschuwd ben. Thans begriep ik ook beter den klank van zijn stem, toen hij in den stal verklaarde dat Ted hem maar liever niet moest volgen! Blijft achter vrienden, en laat je vooral niet zien — voordat ik het teeken geef!”

Raffles sloop een klein eind terug en kwam toen met flinke stappen aanloopen, als iemand die zooeven is komen opdagen, en geen reden heeft, zijn aanwezigheid verborgen te houden.

Merrybone kreeg hem een oogenblik later in het oog, eerst zijn hoed, toen het gezicht met de stofbril, toen de overjas — ten slotte den geheelen man.

Hij trachtte zijn gelaat tot een vriendelijken grijns te trekken, toen hij met een heesche stem tot den gewaanden geldschietser sprak:

„Welkom in ons hol, mijnheer Deauville. Ik geloof dat gij nog een weinig voor uw tijd

zijt — maar menschen als gij zijn altijd welkom! Kom binnen — ik zal u voorgaan — ik heb een lamp! Gij kent immers den weg niet?"

„Ik ben hier nooit geweest, Merrybone!" antwoordde Raffles voortreffelijk de stem nabootsend van Deauville, die zich zijn Fransch accent nooit had kunnen afwennen. „Ga mij maar voort — ik heb haast om met jullie af te rekenen! Hoe laat komen de Japs?"

„Zoodra de duisternis is gevallen — tegen acht uur, mijnheer! Hier moet gij binnengaan — door deze spleet! Is het niet prachtig verborgen? Ja, ja, het was een tref, dat wij deze mijn ontdekten!"

„Inderdaad, een kostelijke gelegenheid! Ik zal — — hola, daar zou ik bijna gestruikeld zijn over — wat is dat? Lieve hemel — twee beenen! Slaapt die man daar?"

En Raffles bukte zich, alsof hij door nieuwsgierigheid gedreven werd en wilde zien wie daar lag.

Maar aan de beweging van Merrybone's voeten en beenen zag hij, schuin op zij ziende, hoe deze zijn mes reeds had gegrepen, gereed om het hem tusschen de schouderbladen te stooten, nu de gewaande Deauville zich als het ware daartoe aanbood, voorover gebukt als hij stond.

Maar het lichaam van Raffles strekte zich weder als een veer, die zich ontspant, en het vlijmscherpe mes van den moordenaar trof slechts de takken van het struikgewas, waarachter hij zijn slachtoffer inderhaast had verborgen.

Voor hij zijn evenwicht had kunnen hervinden, had een verschrikkelijke vuistslag van Raffles hem neergeveld.

Zijn hoofd bonsde met een doffen slag tegen den rotswand, en hij bleef roerloos liggen, bewusteloos, terwijl het bloed uit zijn slaap vloeide.

Raffles bukte zich onmiddellijk over den man heen, wiens beenen hij zooeven voor een klein gedeelte uit het boschje had zien steken.

Het was inderdaad de kleine man, dien zij voor een kort oogenblik voor de stal hadden gezien, en dien de smokkelaars Ted genoemd hadden.

Hij was reeds dood.

Het mes van den moordenaar had hem zeker aanstonds in het hart getroffen, en hij bloedde slechts weinig.

Raffles liep haastig eenige stappen terug, liet het waarschuwend gefluit van den merel hooren, en een oogenblik later stonden Brand en Henderson naast hem.

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE STRIJD IN DE MIJN.

Raffles wees even met het hoofd in de richting, waar Merrybone was neergevallen, en zeide op kouden toon:

„Bindt ook dien schurk, Henderson en knevelt hem! Tenminste — als het nog de moeite waard is."

Vlug deed Henderson wat hem gezegd was, en keerde toen terug met de boodschap:

„Hij is nog heelemaal niet dood, mylord! Hij bloedt alleen maar erg uit zijn hals."

„Dan moet hij ook verbonden worden," hernam Raffles kortaf.

Hij zocht in de zakken van den onschadelijk gemaakten moordenaar, vond er een rooden, keurig opgevouwen lap in, en verbond daarmee, zoo goed en zoo kwaad als het ging den gewonde, zoodat althans de bloeding gestild werd.

„En nu zullen wij eens zien, vrienden, wat wij daar binnen nog verder kunnen halen! Wij zijn met ons drieën — zij met hun vijven,

als wij de vrouw erbij rekenen, en de partijen staan dus ongeveer gelijk! Wij hebben het voordeel van de verrassing, en dat is in dit geval veel waard. Volg mij op korten afstand, maar geef wel acht dat je je volstrekt niet laat zien of hooien voor ik het sein heb gegeven."

Henderson en Brand knikten. De eerste haalde zijn knuppel van balein te voorschijn, aan het einde met lood bezwaard en Brand overtuigde zich, dat zijn revolver tot de laatste kamer van het magazijn geladen was.

Raffles wilde reeds de mijn binnentreden, en zich door de nauwe opening wringen, toen hij zich bedacht, zich over den bewusteloozen Merrybone heenboog, hem vlug doorzocht en hem een smerige portefeuille ontnam, waarin zich omstreeks twee duizend dollar aan bankbiljetten bevonden.

„Dat had ik bijna vergeten! Steek het in je zak, Henderson! En nu — volgt mij!"

„Maar wacht eens even, Edward — weet je

zoo nauwkeurig de plaats, waar de Baas de smokkelaars zou ontmoeten?"

„Nee — maar dat zal waarschijnlijk wel het kleine pleintje zijn, waar zich de stallen bevinden of anders de bodem van de groote schacht. Als ik niets van hen hoor, zal ik nu en dan wel schreeuwen, en daar zij volstrekt niets kunnen vermoeden zullen zij wel spoedig antwoord geven! Voorwaarts!"

Onbeschroomd drong Raffles de mijn binnen, en Brand en Henderson volgden hem op een afstand van omstreeks twintig meter. Raffles alleen had zijn lantaren ontstoken, en hield die voor zich uit en boven zijn hoofd, zoodat er van zijn gezicht niet veel te zien viel, en hij liep als iemand, die zijn aanwezigheid volstrekt niet behoeft te verbergen. Maar in zijn zak hield zijn vrije hand den kolf van zijn revolver omklemd.

Met opzet liep hij niet te snel, opdat Henderson en Brand, die zich in de duisternis moesten voortbewegen, hem gemakkelijk zouden kunnen volgen.

In den weg kon hij zich ook thans niet vergissen, nu hij dien reeds een paar keeren dien dag had afgelegd, en hij bereikte dan ook, zonder zich een enkele maal te vergissen, den bodem van de groote liftschacht.

Tot op dat oogenblik had hij nog volstrekt niets gehoord, en hier was het dus ook zeker niet dat de bandieten hunnen geldschietter zouden ontvangen.

Raffles ging dus, na even te hebben gewacht en geluisterd, de mijngang in, die naar de stallen voerde.

En het duurde niet lang, of hij had de zekerheid, thans op het goede spoor te zijn.

Daar bij de houten stallen was een zwak lichtschijnsel zichtbaar, en het was dus daar, dat de smokkelaars zich ophielden.

Onverschrokken ging hij voort, thans zachter loopend, en een kort oogenblik doofde hij de lantaren, om beter te kunnen zien hoe de toestand was, toen hij nauwelijks vijftig meters van den eersten stal verwijderd was.

Hij kon nu zien, hoe de vier mannen in een groepje bij elkaar stonden, blijkbaar volkomen gerust, en aan geen gevaar denkend. Zij hadden zeker hunne revolvers in hun zakken, maar het zou veel waard zijn, indien Raffles kon beletten, dat zij die zouden gebruiken.

Maar daar de gang op het laatste einde volkomen recht was en daarginds vier vrij sterke lampen brandden, zou het niet geraten zijn, nog verder te gaan en daarbij pogen onzichtbaar te blijven. De schurken zouden dan zeker argwaan krijgen en alles zou mislukken.

Raffles ontstak dus zijn lantaren weer, en liep verder, en een oogenblik later hadden de kerels daarginds hem inderdaad reeds gezien, en hij riep opgewekt:

„Hallo jongens! Hier ben ik met het geld! Alles in orde?"

Raffles had zich de stofbril weer voor de oogen gedaan, en met zijn lange gele jas en zijn geruite sportpet zag hij er inderdaad uit, alsof hij zooeven uit een auto was gestapt.

Aller blikken wendden zich aanstonds in zijn richting, en ook Gloria kwam te voorschijn, die aanstonds uitriep:

„Waar zijn Merrybone en Ted?"

„Wacht maar even tot ik bij jullie ben — dan zal ik je alles in geuren en kleuren vertellen!" antwoordde Raffles, en een oogenblik daarna was hij het groepje genaderd, dat hem nieuwsgierig aanzag, en Gloria herhaalde ongerust:

„Nu Baas — wat is er met de jongens?"

„Merrybone is zwaar gewond — en Ted is dood!" antwoordde Raffles lakoniek. „Wat is er eigenlijk gebeurd? Waarom waren zij daar allebei aan den uitgang? Merrybone moet Ted hebben vermoord, want ik heb hem zien liggen, en hij had het zeker ook mij gedaan, als ik hem niet bijtijds had neergeslagen. Dat is dus de manier, waarop men hier zijn werkgever ontvangt? Ik moet zeggen — het is mooi!"

Het bleef eenige oogenblikken doodstil op die zonderlinge plek, diep onder de aarde, en toen barstte Gloria uit:

„Ik heb den ezel nog gewaarschuwd! Ik wist wat er op komst was — de oogen van Merrybone bevielen mij niet! Die arme kleine Ted — hij was een bandiet, dat is zeker — maar hij was van ons allen nog de fatsoenlijkste!"

En dat was de grafrede van den heer Ted, en de overigen vonden blijkbaar, dat hiermede het onderwerp volkomen was uitgeput. Niemand wijdde ten minste meer een enkel woord aan hem, want zulke dingen kwamen meer voor, en een kniesoor die er lang over bleef zeuren.

„Dat is u dan op een haar na ontkomen, Baas!" zeide een van de kerels. „U heeft dus het geld nog?"

„Het zit in mijn zak!"

„Nu dat is de hoofdzaak! Waren de Japs al van plan om aan land te gaan? Ik begrijp eigenlijk niet waar we nog op wachten!"

„Wij wachten tot het nog wat donkerder is!" antwoordde Raffles kortaf.

Terwijl er zoo gesproken werd, had Raffles zich zoo weten te draaien, dat hij met zijn gelaat naar de mijngang kwam te staan, met het natuurlijk gevolg dat de smokkelaars, die hem in

het gelaat trachtten te zien, nu met hunne ruggen daarheen waren gekeerd.

En ofschoon Raffles niet in die richting zag, bemerkte hij toch zeer goed dat uit de gang de donkere gedaanten van Brand en Henderson naderbij kwamen sluipen, gereed om toe te springen.

„Zullen wij niet de mijn uitgaan?” stelde Gloria voor. „Ik vind het hier zoo benauwd — ik kan er niets aan doen — ik ben hier bang. Ik heb altijd het gevoel alsof dat gewelf op mijn hoofd zal neerkomen, en alsof ik zoo platgedrukt zal worden als een cent. Wij kunnen toch immers wel helpen bij het naar binnen dragen van den voorraad, dien wij niet dadelijk meenemen!”

Raffles deed ongemerkt een stap achteruit en zeide met stemverheffing:

„Het is niet noodig om naar buiten te gaan, schoone Gloria — wat ik te doen heb, kan beter hier worden afgehandeld. Mannen, te hulp!”

Nog voor hij had uitgesproken, schoot zijn vuist met vreeselijke kracht uit, en de man die tegenover hem had gestaan, rolde onderstboven als een kegel die door den bal geraakt wordt, en bleef liggen als een levenloos vod.

De anderen waren door dat plotselinge en geheel onverwachts optreden zoo overdonderd, dat ze een paar kostbare seconden verloren lieten gaan, en dat was voor smokkelaars in hun positie iets onvergeeflijks.

Dat treuzelen zou hun dan ook noodlottig worden.

Want met drie sprongen waren Brand en Henderson op het tooneel van den strijd. Een tik met den knuppel stelde een tweeden smokkelaar buiten gevecht, en toen de beide anderen hunne revolvers hadden getrokken en wilden schieten, kregen zij daar geen gelegenheid meer voor.

Brand duwde zijn eigen wapen zeer nadrukkelijk in de ribben van een der kerels, en beval hem de handen op te steken, en Henderson had nummer vier om het middel gevat, en toen de beklagenswaardige smokkelaar weer neerkwam op den grond, was hij voorloopig niet in staat om een lid te verroeren, en zijn revolver lag op vele meters afstand buiten zijn bereik.

Maar Gloria bleek ook gewapend te zijn, en met een schreeuw als van een wilde kat, had zij zich achteruit geworpen in de schaduw, terwijl zij haar kleine revolver trok, en vuurde vandaar op Raffles, dien zij slechts op een streep na miste.

Tot een tweede schot kwam het niet, want Brand had op goed geluk een zwaar stuk hout voortgeschopt in de richting waar hij haar ver-

moedde, het hout trof haar tegen de beenen, zij struikelde onder het slaken van een woesten vloek, en voor zij overeind kon komen, had Brand haar op den grond neergedrukt en haar heur revolver ontworpen.

De strijd had nauwelijks tien minuten geduurd, en de verrassing was zoo groot geweest, dat de bandieten eigenlijk niet aan een geregelden tegenstand hadden kunnen denken.

Een hunner bleek vrij zwaar gewond te zijn door de knuppel van Henderson, die zich verontschuldigde met te zeggen, dat het „in het donker zoo moeilijk taxeren was”, maar de anderen moesten snel worden geboeid met de touwen, waarvan er hier nog altijd in voldoende hoeveelheid verspreid lagen.

Het vijftal werd over twee stallen verdeeld, hunne zakken werden aan een uiterst nauwkeurig onderzoek onderworpen, en de buit viel tamelijk wel mede, want zij bedroeg in het geheel omstreeks zeventien duizend dollar.

Toen pas werden de zware staldeuren stevig gesloten, al kon het alleen maar met de houten grendels gebeuren, en Raffles riep plotseling uit:

„Nu spoedig weer naar buiten, vrienden — en de politie gewaarschuwd, opdat zij haar maatregelen zal kunnen nemen, de schurken hier weghalen, en, als er nog gelegenheid voor is, de smokkelaars achterhalen, die nu zeker wel spoedig aan land zullen komen.”

Nu werden de lantarens allen ontstoken en haastig ondernamen de drie mannen de terugtocht. Zij hadden juist den bodem van de mijnschacht bereikt, toen Raffles eensklaps stilstond, en in gebukte houding aandachtig luisterde.

„Hoor je dat?” vroeg hij toen op gedempten toon. „Het is alsof er — ja waarlijk, alsof er heel hoog boven ons op de ladder geloopt wordt!”

„Laten wij dan maar spoedig maken dat wij langs de andere tunnel weggkomen,” drong Brand aan. „Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wie daar van de ladders gebruik maken!”

„De smokkelaars van de schepen misschien,” gaf Raffles ten antwoord.

„Waarom zouden zij dien omweg maken? Waarom zouden zij niet den ingang bij den krommen eik gebruiken!”

„Dien kennen zij wellicht niet, en hoe het dan ook zij — wij moeten ons haasten — het wordt hier gevaarlijk!”

„Wij kennen de mijn niet voldoende, om het hier op een achtervolging te laten aankomen! Het zou verschrikkelijk zijn, indien wij hier moesten verdwalen. Vooruit dus!”

De drie vrienden gingen de mijngang in, na eerst nog een blik omhoog te hebben geworpen,

maar het was volkomen onmogelijk, in die pikzwarte duisternis iets te onderscheiden, vooral nu het daglicht aan het verdwijnen was.

Als zij nog maar een seconde langer waren gebleven, zouden zij echter vier — vijf — spoedig tien kleine roode stipjes hebben gezien, die zich op een lijn naar omlaag bewogen, en die afkomstig waren van de mijnlampen. — —

„Maar voor den drommel — wat gebeurt er toch in de mijn?” fluisterde Brand ontdaan. „Het lijkt wel een kudde die daar komt aanstormen!”

De drie mannen stonden op dat oogenblik niet ver van een dier breede, sombere zijtunnels, waar men zich niet anders dan kruipend kan voortbewegen.

Raffles, die een oogenblik met gefronste wenkbrauwen had staan luisteren trok de beide mannen haastig met zich mede, en sprak op gedempten toon:

„Ik weet volstrekt niet wie het zijn, maar het moeten verscheidene personen zijn, en zij komen hierheen, langs den hoofdgang. Vlug de lantarens gedoofd, en ons zoo lang in die zijtunnel verborgen, tot zij voorbij zijn.”

In een volkomen duisternis, zooals men ze slechts in een kolenmijn aantreft, kropen de drie mannen op hun knieën voort, en achter elkaar in de smalle tunnel, want voor twee was nauwelijks ruimte, en zeker niet, wanneer een daarvan James Henderson heette!

De drie mannen waren er ruggelings ingekropen, zoodat zij over elkaars schouders ziende, de hoofdgang in het oog konden blijven houden.

Zij hadden daar nauwelijks vijf minuten zoo gelegen, toen een rossig schijnsel zichtbaar werd, dat snel in helderheid toenam, terwijl de grond dreunde onder de voetstappen van zeker wel een dozijn mannen, die haastig kwamen aanloopen, nu en dan struikelend, luid vloekend en verwenschingen slakend.

De drie mannen waren zoover in de tunnel teruggekropen, dat zij onmogelijk konden worden gezien door degenen die voorbij gingen, maar zij zagen dan ook niets anders dan tien of twaalf paren beenen, bijna allen gestoken in ruwe kaplaarzen, en heel zeker niet behoorend aan douanebeambten, die vlug voorbij stapten, in een gloed van rossig licht, dat grillige schaduwen tooverde tusschen al die zich snel voortspoedende beenen.

Een oogenblik daarna was dat gerucht weggestorven, en vlug kwamen de drie mannen

weer te voorschijn uit hun schuilplaats, om hun tocht voort te zetten.

De tunnel beschreef hier juist een flauwen bocht, en zij konden dus zonder gevaar voor ontdekking hun lantarens weer doen ontgloeien.

„Wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd?” vroeg Brand. „Wat komen die mannen hier doen? Waarom zijn zij zoo opgewonden en blijkbaar verschrikt?”

„Ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, Brand — maar ik vermoed dat die smokkelaars — want dat waren het zonder twijfel — behooren tot denzelfden troep waarvan wij er eenigen hebben weten te plunderen, en dat zij vluchten voor de douaniers. Misschien vergis ik mij — maar ik meen de stem van Deauville tusschen de anderen te hebben herkend! Misschien heeft hij zich op de een of andere wijze weten te bevrijden, want zij moesten zoo vlug handelen, en hebben hem misschien wat al te vluchtig geboeid — of hij is gevonden door den troep, en bevrijd.”

„Dat zou echter nog geen reden zijn, om op de vlucht te gaan, als de douaniers geen roet in het eten hadden gegooit!”

„Kunnen het misschien de opvarenden van die smokkelschepen geweest zijn mylord?” liet Henderson zich hooren.

„Dat geloof ik haast niet James!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Die zijn meestal op een andere wijze gekleed. Bovendien moesten het voor het meerendeel Japanners en Chineezers zijn. Tenslotte — het is nog te vroeg, en het is bijna onmogelijk dat zij al voet aan wal hebben gezet. Gelukkig — daar is de uitgang — wij zullen nu spoedig in veiligheid zijn — want de douaniers zullen den ingang bij den krommen eik wel niet kennen!”

Nog twintig stappen — nog tien — nog vijf — en toen slaakte Brand, die vooraan liep, een luiden kreet van schrik en van verbazing.

„Wat is er?” vroeg Raffles. „Waarom schreeuw je zoo?”

„Wat er is? Waarom ik schreeuw? Men zou het om minder doen — de uitgang is afgesloten — zie maar!”

Raffles trad naderbij.

Brand had goed gezien — een reusachtige rotsklomp, op de een of andere wijze in beweging gebracht door de bandieten, en die de drie vrienden bij hun binnentreden niet hadden opgemerkt, sloot den smallen uitgang volkomen af.

ZESDE HOOFDSTUK.

EEN GEWAAGDE ONTSNAPPING.

Raffles stond een oogenblik zwijgend naar het rotsblok te kijken, langwerpig, thans liggend op een van zijn langste zijde, anderhalve meter lang, en bijna een meter hoog en breed.

Het had waarschijnlijk steeds op zijn smalsten kant gestaan, gereed om omver te worden geworpen of geduwd.

Dat ging toen vrij gemakkelijk, als zes krachtige mannen het deden, maar nu het eenmaal was omgevallen, en op zijn breedste zijde lag, kon zelfs een hercules als Henderson dat blok graniet, dat op zijn minst drie ton woog, niet van zijn plaats schuiven.

Er was ook nergens ruimte om een hefboom onder te plaatsen, veronderstel dat men die bezeten had. Misschien zouden een twintigtal sterke mannen, gewapend met koevoeten en touwen, dat steenblok weer van zijn plaats hebben kunnen trekken — maar die mannen waren er nu eenmaal niet, evenmin als touwen of koevoeten.

Henderson wilde zich niettemin met zijn schouder reeds tegen het blok zetten, maar Raffles weerhield hem met de woorden:

„Neen Henderson, spaar je krachten liever tot een betere gelegenheid. Het is volkomen onmogelijk, dit zware rotsblok van zijn plaats te bewegen. Ik moet zeggen dat zij het slim hebben aangelegd — en het is nu wel zeker, dat zij de mijn zijn binnen gevlucht voor een troep douaniers en dat zij vervolgens den zeer smallen ingang hebben versperd door dit ontzaglijke brok graniet.”

„Dan zijn wij dus gevangen!” riep Brand uit.

„Volstrekt niet! Wij kunnen nog langs de ladders ontsnappen! Wij kunnen denzelfden weg volgen als de smokkelaars.”

„Vlug weder terug — en laten wij hopen, dat de douaniers ook niet de mijnschacht hebben afgezet — anders zijn wij gevangen.”

„Maar zou deze mijn niet nog andere uitgangen hebben?”

„Dat is bijna zeker, Brand, maar wij kennen ze niet, en er naar te willen zoeken, zou betekenen, zelfmoord te plegen! Stel je toch zelf maar eens voor die doolhof van tunnels en gangen over vier verdiepingen verdeeld, die onderling

weder met elkander in verbinding staan! Neen, wij zouden verloren zijn — onherroepelijk! Zie maar zelf eens — de batterij van Hendersons' lantaren is al zoo goed als uitgeput, en ook mijn lamp begint reeds wat flauwer te branden, vergeet niet dat wij er reeds dagen lang bijna voortdurend gebruik van maken! Binnen twee uren zouden wij waarschijnlijk in duisternis gedompeld zijn. Al waren er boven dus douaniers om op ons te wachten — wij moeten door de liftschacht naar boven!”

Nog eenmaal op verzoek van Henderson, spanden de drie mannen zich tot het uiterste in, om het ontzaglijke steenblok te doen bewegen — het was echter vruchteloos, daar hunne handen geen houvast hadden op de gladde oppervlakte en de steen de mijngang bijna volkomen afsloot, terwijl het tot overmaat van ramp in een soort van holte lag, waarop zij den terugtocht aanvaardden.

Zij konden ternauwernood twintig meters hebben afgelegd, toen Brand stil stond — het was juist op dat oogenblik, dat de lantaren van Henderson uitging, snuffelde, en toen op gedempten toon vroeg:

„Ruik je niets, Edward? Wat een vreemde brandlucht — —”

„Ik ruik iets, Brand — en ik geloof dat ik daarginds ook iets zie. Een dunne rooksluier!”

„Maar wat is er dan toch gaande in deze mijn!” riep Henderson woedend. „Steken zij den boel in brand?”

„Komt mede — en zoo vlug als onze beenen ons willen dragen!” was het eenige antwoord van Raffles. „Er is geen tijd te verliezen. Als daarginds werkelijk iets brandt, wat het dan ook is, en de rook dringt door in de tunnels, dan zullen wij spoedig gestikt zijn.”

Ofschoon de lamp van Raffles ook reeds zienderoogen in lichtkracht afnam, en ook die van Brand teekenen van uitputting begon te vertoonen, liepen de drie mannen in de toenemende duisternis toch zoo snel mogelijk voort, de ijle rook tegemoet, die door het schijnsel uit Brand's lantaren rosachtig verlicht werd.

Zij stootten zich voortdurend de teenen tegen de uitstekende dwarsliggers, of zware eiken steun-

balken, en zij bereikten dan ook spoedig den bodem van de schacht, en tegelijkertijd slaakten zij een luiden kreet van ontsteltenis en verbazing, de geheele mijnschacht was met rook gevuld, waarvan gelukkig het grootste gedeelte rechtstandig optrok als door een schoorsteen, en door die rook heen flikkerden rossige vlammetjes, die steeds grooter werden.

De onderste ladder stortte juist, bijna geheel verkoold, krakend omlaag, terwijl de mijngangen het geluid honderdvoudig weerkaatsten, en de tweede ladder brandde lustig, en zou eveneens spoedig verteerd zijn.

Er hing een lucht van petroleum en benzine en met die stoffen hadden de bandieten waarschijnlijk de ladders bespoten, alvorens ze in brand te steken.

En dit was niet eens noodig geweest, want het kurkdroke hout brandde als een spanen lucifersdoosje!

„Wel vervloekt — zij hebben ons den terugweg afgesneden!” schreeuwde Henderson woedend. „Zij zijn toch zeker hierlangs naar boven gegaan mylord?”

„Dat zijn ze stellig niet!” antwoordde Raffles ernstig. „Want wij hebben daareven op de ladders boven ons hoofd, aan het begin van de mijnput hooren loopen, en dat moeten ook douaniers geweest zijn. Juist om hen te beletten, naar beneden te komen, hebben de schurken de ladders in brand gestoken!”

„Maar dan sluiten zij zich toch zelve den weg af!” schreeuwde Brand, die buiten zichzelf was van opwinding en schrik.

„Neen Brand — zij moeten nog een derden, misschien wel een vierden uitgang weten! Komt spoedig mee naar de stallen!”

„Wat wil je daar doen?”

„Mij overtuigen of de schurken daar nog gevangen zitten! Is dat niet het geval, dan is dat het onweerlegbaar bewijs, dat hun makkers daarlangs zijn gekomen, hun geschreeuw hebben gehoord, en hen met zich mede hebben genomen. Vlug — misschien kunnen wij hen nog inhalen!”

Zonder een woord te spreken ijlden de drie mannen de mijngang in, die naar de stallen voerde.

Reeds op eenigen afstand zagen zij alle deuren openstaan — de vogels waren gevlogen.

Eenige oogenblikken stonden de drie mannen zwijgend bijeen, elkander aanziende bij het steeds zwakker wordende licht, terwijl de rook reeds tot hier begon door te dringen.

Want steeds vielen er meer ladders met donderend geweld omlaag, van een steeds grootere hoogte, en de overblijfselen rookten door op

den bodem van de mijnput, en steeds dikker zou de rook worden, die zich traag maar onweersstaanbaar zou verspreiden door de geheele mijn.

Alle drie stonden ingespannen te luisteren, maar zij hoorden niet het minste gerucht.

Brand hoestte, knipperde met zijn oogen, want de bijtende rook begon hem te hinderen, en vroeg verslagen:

„Zoudit het einde zijn, Edward? Wat moeten wij doen? Zullen wij naar een uitgang zoeken?”

„Neen Brand,” antwoordde Raffles met vaste stem. „Ik herhaal dat dit misdadige waanzin zou zijn. Wij zouden zeker niet ver komen, want de rook zou ons spoedig achterhalen, onze lampen zullen ons spoedig in den steek laten, en wij zouden hier jammerlijk verhongeren, want bij zulke onderzoekingen mag men niet op het toeval rekenen, dat ons helpt. Zie — zelfs hier hebben wij de keuze tusschen vijf gangen, die volkomen aan elkander gelijk zijn! Welke van die vijf zouden wij moeten volgen? Niemand weet het, het zou slechts een gissen zijn — en de gang die wij volgen, zou ons naar ons graf kunnen voeren!”

„Maar wat dan?” riep Brand op een toon van wanhoop.

Raffles stond een oogenblik na te denken, terwijl de rook om hen heen steeds dichter werd, en de grond leek te schudden door het geweld der neerstortende ladders, en de planken van de houten beschoeiing.

Toen hief hij het hoofd op, en zeide op vastberaden toon:

„Ik geloof, dat ik den eenigen uitweg gevonden heb. Ook die is uiterst gevaarlijk, maar er blijft ons geen keuze, en — de dood die ons daarbij kan wachten is in ieder geval verkieselijk boven den verstikkingsdood. Hoelang deed de duikboot over de verbindingstunnel tusschen het meer in de mijn en de kreek?”

„Op zijn hoogst een minuut”, antwoordde Brand opgewonden. „En daarbij hebben wij langzaam gevaren.”

„Dan moet het gewaagd worden!”

„Wat wil je zeggen?” hernam Brand.

„Ik wil zeggen, dat wij moeten trachten, door die tunnel te zwemmen! Bedraagt de afstand minder dan een minuut, dan kunnen wij het er wellicht levend afbrengen, is het maar weinig langer — dan is dat het einde! Het is mijn voorstel — maar ik wil het gaarne prijsgeven voor een beter!”

Henderson en Brand keken elkander een oogenblik aan, als om elkaars gedachten te raden. Zij waren allen uitmuntende zwemmers, en ieder wist voor zich, dat hij wel eens een minuut onder

water het had kunnen uithouden — maar dat was niet hetzelfde, dan gedurende die minuut uit alle macht zwemmen, en zich inspannen!

En toch — er was geen andere keuze — zij zouden het wel moeten wagen, anders zouden zij hier zeker stikken.

„Wij moeten het ondernemen!” zeide Brand kortaf.

„Dat is ook mijn meening, mylord!” sprak Henderson, „misschien is het juist eb, en wie weet staat dan de tunnel niet heelemaal vol water, en kunnen wij nu en dan bovenkomen om adem te halen!”

„Terug dan!” riep Raffles uit, „en snel gehandeld, de lucht is reeds bijna niet meer geschikt om in te ademen.”

Zij ijlden terug, zoo snel zij maar konden, sloegen bij den bodem van den mijnput gekomen, die reeds bijna versperd was door verkoold hout en vlammeende balken, de andere tunnel in, bijna stikkend door den rook, en bereikten wankelend een soort van natuurlijken steiger, die thans bijna twee meter boven de wateroppervlakte lag, ten bewijze dat het water bijna zijn laagste punt had bereikt. Het moest dus thans gewaagd worden, en wel spoedig.

De lucht was hier nog zeer goed in te ademen, want de rook trok, komende uit den mond van de tunnel, aanstonds naar boven, en verzamelde zich in dat hooge gewelf, waar ze een soort van mistbank vormde.

„Laten wij ons ontdoen van alles wat niet strikt noodzakelijk is!” beval Raffles. „Ik zal de biljetten in deze lederen portefeuille op mijn rug vastbinden. Wij zullen ons ontdoen van ons schoeisel, van onze wapens, van alles wat zwaar is. Zijn wij gereed? Nu dan — ik zal den weg wijzen! De tunnel begint hier vlak tegenover.”

En Raffles dook in het water, aanstonds gevolgd door zijn beide metgezellen. Hij zwom dwars over het meer, haalde adem, dook onder, en kwam een oogenblik daarna weer boven, en riep:

„Juist hier onder mij is de tunnel! Het bovenvlak ligt nauwelijks een voet onder de wateroppervlakte. Wie weet is zij inderdaad niet overal gevuld — laten wij er het beste van hopen! Haalt zoo diep mogelijk adem — houdt de oogen geopend — en nu onze ziel aan Gode bevolen — wij hebben gedaan wat wij konden!”

De drie mannen zochten op den tast elkanders handen en hielden ze met kracht omklemd, terwijl zij hunne longen vol lucht zogen.

Toen doken zij achtereenvolgens onder water, hadden aanstonds den tunnelingang gevonden,

en zwommen op een behoorlijken afstand met krachtige slagen voort.

Iedere armslag bracht hen een weinig dichtër bij lucht — bij vrijheid — bij het leven, maar ook perste iedere beweging een weinig van die kostbare lucht uit hun longen, en die zou niet vervangen kunnen worden, zoolang zij daar voortzwommen in die verschrikkelijke duisternis met het geruis van het water in hun ooren, en de wetenschap, dat zij moesten sterven, indien de tunnel maar een paar meters te lang was.

Zij zwommen zoo dicht mogelijk aan de oppervlakte, en nu en dan hieven zij het hoofd op, maar telkens stieten zij het nog pijnlijk tegen den bovenkant van den tunnel.

Toen zij dachten te bezwijken, was het geluk hun gunstig — de tunnel beschreef hier een opwaartsche bocht, het water bereikte den bovenkant niet — en hier was een soort van luchtzak ontstaan.

Raffles was de eenige, die het bij toeval ontdekte, en hij trok de beide andere mannen naar boven, die reeds hadden willen doorzwemmen.

Er was daar zeker geen volle kubieke meter lucht, — maar het was alsof nieuw leven in hun aderen stroomde, toen zij, het hoofd boven water heffend, hunne longen volzogen.

In de volkomen duisternis klonk de trillende stem van Raffles, die zeide:

„Moed gehouden, vrienden! Ik geloof dat wij het grootste gedeelte reeds achter den rug hebben, ik meen mij deze kromming in de tunnel te herinneren — zij is niet meer dan een vijftig meters van de baai verwijderd! Jullie zijn toch niet gewond?”

„Ik heb een buil op mijn hoofd — zoo groot als een sinaasappel!” antwoordde Brand met een stem die van uitputting onvast was. „Maar ik hoop het uit te houden — laten wij maar spoedig verder gaan, want ik geloof dat wij dat beetje lucht al verbruikt hebben.”

„Voorwaarts dan, en laten wij ons tot het uiterste inspannen, ik zal vooraan gaan — jij zweemt achter mij, en Henderson zal den stoet sluiten! Zoo kun je althans niet achterblijven. Gereed? Voorwaarts dan!”

En Raffles trok het hoofd onder water, en zwom weer verder, bijna op den tast, maar zorgdragende, dat hij voortdurend met een zijner handen langs den tunnelwand streek.

Raffles had op wedstrijden herhaaldelijk vijftig meters gezwommen — en dat leek niets te zijn. Veertig krachtige slagen waren meestal voldoende. Maar dat was open water, hij kon zwemmen met een wedstrijdslag, een „trudgeon”, een „crawl” — maar hier kon hij de

hand onmogelijk boven het water uitheffen — hier moest men het met een schoolslag doen. Bovendien kon hij ook lang niet zoo snel zwemmen, uit vrees dat hij zich het hoofd zou verpletteren.

Na veertig meter meende hij te stikken. Hij hoorde een verschrikkelijk gesuis in het binnenste van zijn hoofd, en de bloedsaandrang deed hem allerlei vlammeende cirkels en sterren zien in de duisternis van het water. Hij deed nog drie, vier wanhopige slagen, toen hief hij voor de laatste maal het hoofd op, besloten om zich te laten zinken, en de vruchteloze worsteling op te geven. Onwillekeurig opende hij den mond — en een rauwe kreet ontsnapte hem, bijna dierlijk van vreugde — zoo moet de mensch krij-schen, die den dood in het aangezicht zag, en op het uiterste oogenblik redding ziet opdagen, hij had de frissche avondlucht ingeademd. Zijn oogen zagen den nog niet geheel duisteren hemel, zijn longen vulden zich met lucht! Hij greep achter zich, en vatte juist Henderson in den kraag, die proestend, blazend, de oogen vuurrood, als een walvisch naast hem opdook en hijgend uitriep:

„Mijnheer Brand heeft mijn been te pakken, mylord! Hij houdt mij vast als een nijptang — kunt u hem soms naar boven brengen?”

Raffles dook onmiddellijk onder, trachtte niet de krampachtig gesloten vuist van Brand los te maken, die hij in zijn stervensangst om den enkel van den voor hem zwemmenden Henderson had geklemd, die waarschijnlijk zonder het te bemerken over den uitgeputten jongeman was heengegleden, maar vatte Brand om het middel, en duwde hem naar de oppervlakte van het water, waar hij dadelijk zijn hoofd oplichtte.

„Naar de kust Henderson! Het zijn maar vier of vijf slagen! Wentel je op je rug als je kunt — ik zal het hoofd van mijnheer Brand ophouden. Hij kan zich niet bewegen — ik geloof dat hij bewusteloos is.”

Niet zonder moeite legde de reus zich op zijn rug en gebruikte slechts zijn beide armen om naar den lagen, zandigen oever van de kreek te zwemmen, die nog duidelijk zichtbaar was in de vallende schemering.

Raffles zwom mede, het hoofd ophoudend van Brand, die het been van den reus nog altijd stevig omklemd hield.

En na eenige slagen vielen zij uitgeput neder, naar adem snakkend, duizelig van de inspanning, maar toen wijdden zij zich onmiddellijk aan Brand.

Hij had inderdaad een grooten buil op het hoofd, die echter niet bloedde, en een enkele schram aan de kin. Hij scheen echter veel water te hebben binnen gekregen en de beide mannen begonnen dan ook onmiddellijk alle middelen toe te passen, die men gebruikt om het leven van drenkelingen te redden. Eerst werd voorzichtig zijn hand losgemaakt, wat moeilijk genoeg ging, toen werd hij op de buik gelegd. Raffles knielde over hem neder, en een paar persingen deden het ingezwolgen zeewater in een breeden gulp uit den mond van Brand stroomen, terwijl Henderson hem met zijn zakdoek de tong zoover mogelijk naar omlaag had getrokken.

Hij werd weer op zijn rug gelegd, en toen werd de kustmatige ademhaling toegepast.

Raffles slaakte een zucht van blijdschap en verlichting, toen hij de oogleden van Brand zag trillen, en hij wilde juist eene opmerking maken tegen Henderson, toen er een geweldige losbarsting plaats vond op nog geen honderd meters afstand, die den bodem tot hier deed dreunen als bij een aardbeving.

Het was een geluid, alsof er tegelijkertijd vijftig huizen instortten. Slechts een dynamietontploffing kon zulk een ontzaglijken donderslag verwekken.

Brand kwam er aanstonds door tot bewustzijn, ging verschrikt overeind zitten, keek verward om zich heen, hikte een paar malen, en vroeg toen suffig aan Henderson:

„Heb jij daar geklopt James?”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

RAFFLES SPEELT VOOR VOORZIENIGHEID.

De vraag kwam zoo plotseling en klonk in deze omstandigheden zoo komisch dat Henderson in een bulderend gelach losbarstte ondanks

zichzelf en met tranen van blijdschap in de oogen antwoordde:

„Neen mijnheer Brand, ik heb niet geklopt!

Het was een ontploffing — en ik weet niet wat het is!”

„Ik geloof wel dat ik het weet!” zeide Raffles ernstig. „Naar alle waarschijnlijkheid hebben de douaniers de versperring opgeblazen, waaraan wij zoo vruchteloos onze krachten hebben beproefd.”

„Als dat zoo is, mylord, dan ben ik maar blij, dat wij daar niet te lang hebben gewacht!” zeide Henderson droogjes. „Anders zouden wij daar nu in kleine snippertjes rondgestrooid liggen, zoover uiteen als de stukjes sucade in een goedkope koek. Hoe is het met u, mijnheer Brand?”

„Wel, zoo goed als het met iemand kan zijn, die bijna verdronken is!” antwoordde Brand met een zwak glimlachje. „Waar zijn we hier ergens?”

„Aan het uiteinde van de kleine baai, Brand!”

„Ben ik zwaar gewond?”

„Volstrekt niet! Je hebt alleen een buil op je hoofd. Een kwartier rust je zal volkomen hebben hersteld.”

„Hoe ben ik hier buiten gekomen? Ik heb mij bewusteloos voelen worden!”

„Henderson heeft je naar buiten geloodst, mijn jongen. Jij hebt in je doodsangst zijn enkel gegrepen en wij hebben de vingers moeten losmaken.”

„Dat moet je mij maar niet kwalijk nemen Henderson!” zeide Brand op verontschuldigen den toon. „Het was mijn bedoeling niet om je te plagen of je pijn te doen!”

„Het had niets te beduiden, mijnheer Brand!” zeide de reus goedig. „U woog niet meer dan een vlieg.”

„Je sprak van een ontploffing, Edward — maar hoe kunnen de douaniers dien ingang hebben ontdekt?”

„O, die is hun natuurlijk verraden door een of andere smokkelaar!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Je hebt gezien dat er een vrouw bij den troep was. Waar een vrouw is, is altijd liefde, en dus ook haat! En waar haat is — daar staat het verraad meestal reeds op de loer! Hoe het ook zij — de douaniers hebben kennis gekregen van dit smokkelaarsnest en waarschijnlijk zijn zij nu al bezig in de mijn te dringen — tenminste wanneer de verstikkende rook hun dat veroorlooft.”

„Dan stellen zij zich toch aan hetzelfde gevaar bloot als wij bijna gedaan zouden hebben!” riep Brand uit.

„Zij zullen zich wel laten leiden door denzelfden man of dezelfde vrouw, die hun het geheim verraden heeft!”

„Maar zij zijn veel te vroeg gekomen, mylord!”

zeide Henderson hoofdschuddend. „Hun zegsman moet natuurlijk ook geweten hebben van de komst der Japansche smokkelaars. Waarom hebben zij niet gewacht tot die aan land kwamen! Zij hadden dan twee vliegen in een klap kunnen slaan!”

„Misschien dwongen de omstandigheden hen wel tot handelend optreden, James!” gaf Raffles ten antwoord. „Die tweede bende smokkelaars, die wij hebben zien voorbijtrekken in de gang, dwong hen wel tot een achtervolging. Het is trouwens zeer wel mogelijk dat er tegelijkertijd op zee een achtervolging plaats vindt. Kijk — daar — ik zie duidelijk de lichten van een paar schepen.”

Brand en Henderson richtten den blik zee- waarts, en riepen bijna tegelijkertijd uit:

„Je hebt gelijk! Dat zijn waarschijnlijk de schepen van de smokkelaars. Wat doen wij?”

„Om te beginnen, zoo hard wij kunnen loopend naar de duikboot gaan, Brand. Ten eerste om veilig weer aan boord te komen, in de tweede plaats om niet in de handen van de ontsnapte smokkelaars te vallen, en ten derde, maar vooral, om onzen bloedsomloop te herstellen! Het is gelukkig zeer warm, maar wij moeten toch zoo spoedig mogelijk droge kleederen aantrekken. Vooruit dus — voor het zoo volkomen donker is geworden, dat wij de ligplaats van onze brave duikboot niet meer terug kunnen vinden! Denk je te kunnen loopen Brand?”

„Het zal wel gaan! Ik ben een beetje misselijk van het zeewater, en een beetje duizelig van den stoot tegen den rotswand, maar dat is alles. Geef mij je hand, James, zoodat ik onmogelijk kan achterblijven.”

Het drietal begaf zich op weg, en het was goed, dat Raffles zoo voortreffelijk in de duisternis kon zien, en den beiden anderen den weg kon wijzen, want het was nu volslagen donker geworden, en het moest reeds bij negenen in den avond zijn.

Het bleef niettemin een bezwaarlijke tocht, want overal lagen losse steenen, op sommige punten daalde de helling steil, en soms bleef de voet haken aan uitstekende wortels.

Het duurde dan ook bijna een half uur, alvorens zij de plek bereikt hadden, waar zij de duikboot hadden achtergelaten.

En gedurende dien tijd was de stilte voortdurend onderbroken door geluiden die zij niet aanstonds konden thuisbrengen.

Tweemaal had er een schot geklonken, uit geheel verschillende richtingen, enkele keeren was er luid gevloekt, soms in hun onmiddellijke nabijheid, en dan doken zij snel neder in het gras, want zij zouden, ongewapend als zij waren,

zeker gedood zijn geworden door de smokkelaars, als deze hen hadden ontdekt. Ten slotte hadden er enkele keeren luid geschreeuwde bevelen weerklonken, dadelijk daarop gevolgd door vlug voortsnellende voetstappen, en den nijdigen uitroep van een man, die onder het loopen gevallen was.

Het was dus wel duidelijk, dat er in de buurt een worsteling plaats had tusschen de douaniers en de smokkelaars, en even duidelijk dat dezen niet ongemerkt de mijn hadden verlaten. De spion, de verrader, wie of wat het dan ook geweest mocht zijn, had zeker ook hierop gerekend, en de douaniers hadden den uitgang bewaakt. Zij waren echter zeker te gering in aantal geweest, om de bandieten aanstonds te kunnen overwinnen.

De drie mannen lagen eenigen tijd stil, en pas toen zij zich overtuigd hadden dat er niemand meer in de onmiddellijke nabijheid was, kropen zij weer door het dichte boschje, waadden opnieuw door het water, en vonden niet zonder moeite den met bladeren en takken bedekten ingang van de toren terug, die naar het binnenste van de duikboot voerde.

Haastig schroefden zij den deksel los, een oogenblik daarna bevonden zij zich in het binnenste van de duikboot, de deksel werd van binnen weder gesloten, er werd licht gemaakt, en zoo vlug zij maar konden ontkleedden zich de drie mannen, wreven zich het lichaam met ruwe handoeken tot het gloeide, dronken een stevig glas van een vocht dat „Pussyfoot” tot verwijfeling zou hebben gebracht, en waren nu de gevolgen van hun gevaarlijken tocht volkomen te boven. Alle drie waren sterke, geharde mannen, die niet voor een klein geruchtje vervaard waren.

Toen zij droge warme kleederen hadden aange trokken, en Brand in den spiegel geconstateerd had, dat de buil zijn uiterlijk schoon niet verhoogde, maar hem overigens geen kwaad zou doen, vroeg de jongeman:

„Nu vertrekken wij zeker aanstonds?”

„Wij vertrekken, Brand — zoo spoedig als het kan!” antwoordde Raffles.

„Kan het dan nu niet? Waarop wachten wij?”

„Wij wachten op den vloed, beste Brand! Heb jij bij het aan boord gaan niet eens bemerkt, dat onze boot als een aangespoelde potvisch in een bed van zand en slijk lag, in nauwelijks een halven meter water?”

„Dat is leelijker! Hoe lang zouden wij moeten wachten?”

„Op zijn minst een vol uur, en misschien nog wel langer! Er moet althans voldoende water zijn, om de boot te laten drijven! Ik heb aan

een meter genoeg, maar dat is er nog lang niet!”

„Dan mag ik maar lijden, dat zij in dien tijd onze boot niet ontdekken!” verklaarde Brand.

„Zij is stevig, Brand, en kan wel een stootje velen! Intusschen, ik zie niet in, waarom wij met onze kostbare lucht zoo verkwistend omgaan. Laten wij het luik weder voor een klein gedeelte openzetten — wie weet hoelang wij aanstonds nog onder water zullen moeten varen!”

Zonder een nader bevel af te wachten, schroefde Henderson onmiddellijk het deksel weder los, lichtte het eerst voorzichtig een paar duimen op, luisterde aandachtig en opende het toen zoo wijd mogelijk, om de frissche lucht te doen binnenstroomen.

Er heerschte nu een eigenaardige stilte, maar die weinig goeds voorspelde. Er hing iets dreigends in de lucht, waaraan geen naam was te geven. Het leek alsof de beide strijdende partijen het contact met elkander verloren hadden, of den strijd reeds beslist hadden.

Maar dat het nog lang niet uit was, bleek omstreeks twintig minuten later, want plotseling werd de geheele omgeving in een verblindend licht gezet, dat afkomstig moest zijn van een of andere schijnwerper.

Het was zoo sterk, dat de schaduwen van ieder takje, ieder blaadje zich met de scherpte van een Chineesche schim afteekenden op den bodem of op het dofglanzende water.

Er kon natuurlijk geen oogenblik aan worden getwijfeld, of dat zoeklicht was opgesteld door de douaniers, die op deze wijze den omtrek wilden onderzoeken, en het middel was heel deugdelijk, dat bleek al zeer spoedig uit het snel opeenvolgend geknal van geweren en revolvers.

„Dat moet een legerzoeklicht zijn, mylord!” zeide Henderson, met de oogen knippend voor het felle licht. „Zoo iets van een paar honderd-duizend kaaisens. Zie maar eens — men kan er ver mee op zee zien! Daar — zoowat zes mijlen uit de kust — dat is een douaneboot! Zij voert de Amerikaansche vlag! Een mooie schuit, die wel heel hard zal loopen. En daar is er nog een, neen, toch niet, dat moet een van de smokkelaars zijn! En nu draaien zij het licht weer verder en daar begint het lieve geschiet weer van voren af aan! Het lijkt waarachtig wel een geregelde veldslag! Hoe komen ze zoo ineens aan dat zoeklicht, mylord!”

„Daar komen zij niet „ineens” aan, James!” antwoordde Raffles glimlachend, die een paar sporten op het laddertje was geklommen. „De Amerikaansche douaniers hebben dat bij hun uitrusting, maar het is natuurlijk wel eens lastig, zoo’n ding op te stellen op een plek, waar

een paar kilometer draad noodig is, voor men aansluiting heeft op het electrische net! Die zoeklichten worden meestal medegevoerd op een afzonderlijke auto, juist zooals bij het leger het geval was. Voor de Amerikaansche douaniers, die veel bij nacht werken, zijn zij even onontbeerlijk als de lichtbak voor den strooper het is. Soms worden de smokkelaars er volkomen door verrast, en dan trekken zij aan het kortste eindje. Wat doen zij nu, Henderson — kun je het zien?"

"Ik kan geen mensch onderscheiden, maar het zoeklicht staat, geloof ik, zoowat op de plek waar vroeger de mijnschacht begon, bij het afdak. Maar stil eens — daar komen een stuk of zes kerels aanloopen — en die — allemachtig, ze komen regelrecht hier naar toe! Het is of ze vluchten — er wordt op hen geschoten — misschien zoeken zij wel een toevlucht hier in dit boschje!"

"Sluit snel het luik, James!" beval Raffles. "Dergelijke bezoeken kunnen wij hier werkelijk niet afwachten. Wij geven belet!"

Henderson dook weg, trok haastig den ronden deksel achter zich dicht, en draaide de schroeven vast.

Het was nu volkomen onmogelijk het luik, indien men het al mocht vinden, van buitenaf te openen!

En dit was nauwelijks geschied, of er klonk een geluid dat maar voor eenigerlei uitlegging vatbaar was: het waren de voetstappen van mannen boven op het dek, die er met hun zware waterlaarzen haastig overliepen.

"Die zullen wel heel verbaasd staan te kijken!" zeide Henderson grinnikend. "Zij denken waterplanten aan te treffen — een boschje — en zij vinden een stalen vloer! Zouden zij begrijpen wat het is, mylord?"

"Als zij tenminste niet al te dom zijn, James — dan zeker! Wij zullen eens zien hoe het staat met het drijfvermogen! Ik heb heel weinig lust, die lieden als blinde passagiers mede te nemen!"

Raffles trad op de toestellen toe, haalde een kleine hefboom over — de duikboot rees een flink eind! Raffles draaide de hefboom terug — en de duikboot begon weer te zakken, langzaam maar gestadig, totdat er op zijn minst een decimeter water boven het dek moest staan. Nog was het loopen hoorbaar, en de boot zakte nog iets verder.

"Wij zullen vertrekken!" zeide Raffles lakoniek. "En ik hoop voor die smokkelaars dat zij zoo verstandig zijn, maar spoedig weer van boord te gaan!"

Raffles liet voorzichtig de schroef een paar

slagen slaan, om zich te overtuigen dat zij niet verward was geraakt in de taaie stengels der waterplanten en toen schoot de boot, heel zachtjes wat dieper zinkend, van haar vroegere ligplaats weg.

Het duurde niet lang of zij was minstens achten halve meter onder water, en als de smokkelaars niet wilden verdrinken, zouden zij wel zoo verstandig zijn geweest, bijtijds dat gevaarlijke stalen ding te verlaten.

Raffles bleef zoo een kwartier doorvaren, heel voorzichtig heensturend om de verraderlijke klippen, waarop de branding brak, en kwam pas weer boven water, toen hij de open zee had bereikt. Voor alle zekerheid liet hij de periscoop naar alle richtingen ronddraaien, maar op het dek was geen levende ziel meer te bespeuren. Maar wel zag Raffles iets anders, dat zijn aandacht trok, en dat was de douaneboot, die fullspeed de drie smokkelaars achterna zat, die klaarblijkelijk de wijste partij hadden gekozen, en van de onderneming voor dien avond hadden afgezien.

"Wij zullen eens wat gaan eten, beste vrienden," stelde Raffles voor, "en onder het eten zullen wij dat groepje daar eens wat gezelschap houden, en zien waar die achtervolging op uitdraait. Ik moet bekennen dat ik een honger heb als een paard, en nieuwsgierig naar hetgeen de provisiekast van onzen vriend James zal opleveren."

Henderson zette zich onmiddellijk aan het werk, terwijl Raffles zich met de machine bezighield, en Brand voor het dekken van de smalle tafel in de voorkajuit zorgde, en toen de drie mannen eindelijk een stevigen maaltijd konden nuttigen, was het ruim een uur in den nacht.

Hoe vermoeid zij echter ook waren, aan slaap dacht geen hunner, daar zij wilden zien hoe het zou afloopen met den strijd tegen de smokkelaars. Deze hadden weliswaar hunne lichten gedoofd, maar dat hielp hun weinig, want het douaneschip bezat eveneens een zeer krachtig zoeklicht. Het was niet duidelijk waarom zij dan niet ieder voor zich een goed heenkomen zochten, maar de reden daarvan zou binnen eenige uren wel blijken. Voor het oogenblik vergenoegden zij zich er mede, bijeen te blijven, en zoo snel mogelijk te vluchten. En dat gelukte vrijwel, want de douaneboot mocht snel zijn — de Japansche smokkelaars liepen minstens even snel.

De afstand tusschen wild en achtervolger bedroeg op dat tijdstip op zijn minst vijf zeemijlen, en tot twee malen had de douanier zijn snelvuurkanon afgevuurd, maar natuurlijk zonder eenig resultaat.

Het begon reeds te dagen, en de strijdende partijen waren geleidelijk in snelle vaart naar het noorden gegaan, zij schenen om New Foundland te willen heenvaren, de duikboot volgde nog altijd met het grootste gemak op eenigen afstand, toen er plotseling iets onverwachts geschiedde.

De smokkelaars verminderden eensklaps hun vaart en ontplooiden zich in waaiervorm, en ondanks zichzelf moest Raffles bewondering gevoelen voor de keurigheid van die manoeuvre, die onberispelijk werd uitgevoerd. Tezelfder tijd lieten zij het voorste gedeelte van de verschansing zakken, en drie dreigende vuurmonden werden zichtbaar.

En dat het geen speelgoed was — drie granaten die bijna tegelijkertijd op nog geen honderd passen afstand van den douanier in het water ploften, bewezen het afdoende.

De zee was volkomen verlaten op deze plek, van horizon tot horizon, maar de douanier bleek zijn plicht te kennen en de kapitein was een moedig man.

Want ondanks de overmacht, die nu maar al te duidelijk bleek, en na de gelukte krijgslist van de schijnbaar onbewapende smokkelaars, dacht hij niet aan vluchten, maar schoot onmiddellijk terug.

De partij bleek echter al spoedig zeer ongelijk te zijn. Want terwijl een van de smokkelschepen recht voor den douanier bleef uitvaren, zwenkten de beide anderen terzijde af, naderden in vlugge vaart, en schoten tegelijk hun kanon af. Een granaat ging rakelings over den boeg van het kleine douaneschip, maar de andere trof den achtersteven, ontplofte vlak daarboven, en doodde op slag twee van de drie mannen die daar het achterkanon bedienden, dat reddeloos geschoten werd.

Het lot van den ongelukkigen douanier was blijkbaar bezegeld. Hij zou het onmogelijk langer dan tien minuten kunnen volhouden tegen de drie welbewapende smokkelaars, wier geschut blijkbaar krachtiger was en verder droeg.

En aangaande het lot van de opvarenden behoefde men niet in onzekerheid te verkeer — zij zouden zonder erbarming tot den laatsten man worden afgemaakt.

En Raffles, die het met strak gelaat aanzag, bedacht zich geen seconde.

„Sluit het luik stevig, Henderson, wij gaan een handje helpen!” beval hij kortaf. „Ik wil die moord in koelen bloede niet langer aanzien.”

Zijn bevelen werden onmiddellijk opgevolgd, en een paar tellen later stoof de Bruinvisch als een vurig renpaard door het water, op ongeveer een meter onder de oppervlakte. Het schip zette regelrecht koers naar den dichtstbijzijnden smokkelaar, dien het binnen zeven minuten bereikte, en zijn scherpe boeg trof het schip onder de waterlijn, ter hoogte van de machinekamer.

Raffles liet de Bruinvisch dadelijk weer achteruit werken, en door het groote gat stroomde het zeewater met kracht binnen.

Aanstonds liet Raffles de Bruinvisch bovenkomen, en de drie mannen zagen de doodelijk ontstelde smokkelaars, ongeveer twintig in getal, in vliegende haast hunne reddingsbooten uitzetten, en ze bemannen. En zij zagen ook hoe er van messen en revolvers gebruik werd gemaakt om elkander een plaats in die booten te betwisten. Twee of drie waren in zee gesprongen en zwommen naar de andere smokkelaarsschepen toe. Daar scheen een groote verwarring te heerschen en de douanier, die er blijkbaar ook niets van begreep, maakte er gebruik van, door haastig wat naderbij te komen, en een granaat af te vuren die doel trof, en goed ook.

Het projectiel ontplofte midden op het dek van een der smokkelaars, sloeg een groot gat in het dek, en doodde tien of twaalf manschappen die door de rondvliegende scherven geveeld werden.

Dat scheen voor den derden smokkelaar het sein te zijn, den strijd als verloren te beschouwen. Misschien had hij den duikboot gezien — hoe dan ook — hij wendde het stuur, en verdween van het tooneel van den strijd met een snelheid die iedereen verbaasde.

Raffles liet zijn trouwe Bruinvisch weder om laag zakken en nam door de periscope waar, hoe de beide smokkelschepen zonken, het eene zeer snel, het andere langzaam, en hoe de booten vol mannen, die de handen omhoog hieven, terwijl twee of drie hunner roeiden, langzij van den douanier kwamen, waar zestig of tachtig mannen gereed waren de gevangenen aan boord te trekken....

Toen wendde hij zich langzaam om, en zeide afgemeten tot Henderson:

„Zoek een plek dicht bij de kust op van New-Foundland, Henderson. Daar zullen wij in een stillen baai voor anker gaan — en daar zullen wij eindelijk kunnen slapen. Wij hebben een zwaren dag achter den rug — maar hij was niet zonder resultaat!”

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudenden leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maandel. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

